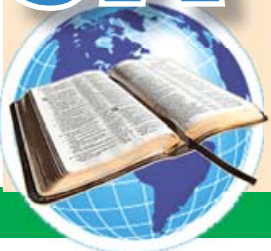

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№8 (143)
СЕРПЕНЬ
2016 РОКУ**

«ЗАКЛИКАЄМО ВСІХ ХРИСТІЯН ОСТЕРІГАТИСЯ ЦЬОГО ДІЯЧА»

Зважаючи на те, що в електронних медіа зусиллями духовного центру «Відродження» було поширено інформацію щодо участі М. М. Камінського 24 липня в церемонії благословення лідера вищеназваного центру В. Мунтяна на всесвітнє служіння та з метою уникнення недостовірних вражень та висновків вважаємо за необхідне прояснити наступне.

М. М. Камінський не був засновником союзу п'ятидесятницьких церков в Україні, як це подає центр «Відродження». Піонерами п'ятидесятницького руху та засновниками церков і об'єднань на українських землях були Іван Герис, Густав Шмідт, Артур Бергольц, Іван Воронаєв та інші брати.

М. М. Камінський згідно з рішен-

ням Комітету ЦХВС України від 12 грудня 2012 року позбавлений сану єпископа. Вважаємо, що його участь в вищезначеному заході має розцінюватися як дії приватної особи, а не «засновника п'ятидесятницького союзу».

Користуючись нагодою, наголошуємо, що Комітет єпископів ЦХВСУ не змінив ставлення до діяльності В. Мунтяна і залишається на позиції, озвученій в Заяві від 24 липня 2013 року та Зверненні від 25 квітня 2016 року.

«Ми рішуче заявляємо про наше відмежування від вчення і діяльності В. Мунтяна (Духовний центр «Відродження») та про те, що він не має жодного відношення до Церкви ХВС України.

Закликаємо всіх християн остерігатися цього діяча, беручи до уваги застереження апостола Павла: «Вийдуть між вас вовки люті, що отари щадить не будуть і будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою» (Дії 20:29-30)» – витяг із Заяви Комітету єпископів ЦХВСУ від 24.07.2013 р.

І знову наголошуємо, що Володимир Мунтян, який очолює релігійну організацію «Відродження», іде тим же шляхом, що й Сандей Аделада.

Уникайте цих діячів, щоб не стати обдуреними та духовно зруйнованими.

Прес-служба ЦХВСУ.

ДЕПУТАТИ ДООПРАЦЮВАЛИ ЗАКОНОПРОЕКТ ПРО АЛЬТЕРНАТИВНУ СЛУЖБУ

У парламенті зареєстрували вдосконалену редакцію законопроекту № 4485, спрямованого на вирішення низки процедурних проблем щодо організації альтернативної (невійськової) служби.

На підставі рекомендацій, наданих правовими експертами Інституту релігійної свободи, ініціатори змін – депутати Павло Унгурян, Віктор Єленський та Дмитро Тимчук вирішили не тільки заповнити прогалини законодавчого регулювання під час мобілізації, але й загальною вдосконалити процес подання заяв на проходження альтернативної служби, зокрема під час строкової служби.

«Для вирішення питання про направлення на альтернативну службу громадян, зазначені у статті 2 цього Закону, після взяття на військовий облік, але не пізніше семи календарних днів від дня одержання повістки військового комісаріату про призов на строкову військову службу, особисто подають до відповідного структурного підрозділу місцевої державної адміністрації за місцем проживання мотивовану письмову заяву», – йдеться у новій редакції ч. 1 статті 9 Закону.

Такий самий семиденний строк подання заяви на альтернативну службу пропонується і для військовозобов'язаних громадян, які отримали повістки про мобілізацію до війська.

У такий спосіб автори законопроекту пропонують вирішити проблему із не своєчасним поданням заяв на альтернативну службу. Чинна редакція Закону передбачає, що така заява подається «не

пізніше ніж за два календарні місяці до початку встановленого законодавством періоду проведення призову на строкову військову службу».

Однак, окрім проблеми низької правової обізнаності громадян – особливо в сільській місцевості, складнощі виникають із порушенням строків оголошення призову на строкову військову службу. Як приклад, у 2015 році Президент України видав відповідний Указ аж на 2,5 місяця пізніше за визначений у законі термін.

Більше того, у лютому 2016 року Верховна Рада прийняла Закон № 1008-VIII (проект № 4020), яким наділили Президента України правом в особливий період (під час мобілізації) оголошувати призов на строкову службу не пізніше як за місяць до його початку. Тобто така новація ще більше звузила можливості зачасного подання заяв про альтернативну (невійськову) службу.

«Законопроект № 4485 у доопрацьованій редакції допоможе уникнути тих

частих випадків, коли віруючі, які через свої релігійні переконання не можуть використовувати зброю, поставали перед фактом призову до армії. Отримавши повістку, вони вже нічого не могли вдіяти, адже незнання закону не звільняє від відповідальності за його недотримання. Пропоновані зміни дадуть таким віруючим сім днів часу для того, щоб розібратися у ситуації та подати відповідну заяву про альтернативну службу», – пояснив юрист Максим Васін, виконавчий директор Інституту релігійної свободи.

Як повідомляв ІРС, право на альтернативну (невійськову) службу гарантується громадянам статтею 35 Конституції України. Відповідно до Закону, право на альтернативну службу мають громадяни України, якщо виконання військового обов'язку суперечить їхнім релігійним переконанням і ці громадяни належать до діючих згідно з законодавством України релігійних організацій, віровчення яких не допускає користування зброєю.

ПОСЛАННЯ СУЧАСНИКАМ І ГРЯДУЩИМ ПОКОЛІННЯМ

У дні написання цих слів світ постає сценою великої трагедії: безпрецедентні війни й битви між народами та класами; великі революції, через які ріки крові проливаються в усіх кутках світу; економічна депресія, безробіття, голод і недоїдання...

Під впливом цих катаклізмів деякі мислителі наших днів, спираючись на теорії песимізму, кажуть, що вся наша культура й весь світ прямують до загибелі, іншими словами, сповіщають зло. Один із таких мислителів – німецький вчений Шпенглер написав книгу про «грядущі руїни цивілізації Заходу».

Інтелектуальний і духовний стан більшої частини людства відображає чистий песимізм, який день у день зростає повсюди. Як на мене, такий песимізм є результатом песимізму в минулому, і це може стати обличчям песимізму в майбутньому.

Моя ж біографія – це опис життя

оптиміста, який був вибавлений від життя песимізму могутньою і люблячою рукою Того, Хто сказав: «Радійте, бо я світ переміг» (Ів. 16:33). Усе своє життя я намагався провадити, керуючись золотим правилом християнського оптимізму: «Тим, хто любить Бога, все допомагає на добро» (Рим. 8:28).

Майже все своє життя я провів у Росії – країні великої печалі. Російські люди тяжко страждали при попередньому режимі, але зміни після революції принесли ще більше страждання... На людський погляд, песимізм міг би бути повністю оправданим для тих, хто живе в Росії. Але, сприймаючи світло Христове, я прожив піввіку в Росії при старому та новому режимах із серцем, що випромінює оптимізм.

Якби це було можливо, я хотів би виступити по радіо на весь світ зі словами: «Не будьте песимістами, будьте оптимістами. Песимізм робить вас слабкими; оптимізм дає вам силу і здатність долати все зло, яке є у світі». Я також проголосив би на весь світ: «Шлях до цього – Христос!».

Таке моє звернення до світу. Але, на жаль, є песимізм і серед християн – це найнеприродніше явище у світі.

Вчення Ісуса Христа – це кришталевочистий оптимізм. Як же можуть Його учні бути песимістами? Це неймовірно, але, на жаль, правда. На своєму життєвому шляху я зустрічав багатьох християн, які дивилися крізь темні окуляри песимізму на майбутнє світу та християнства: на людство, на культуру та наукові досягнення людства і навіть на християнство поза своїм колом.

Таким я скажу: «Ви не розумієте Христа, який казав: «Хіба можуть гості весільні сумувати, поки з ними ще є молодий?» (Мт. 9:15), «Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість!» (Ів. 15:11). Того, Хто запевняє Своїх послідовників: «Ніхто радості вашої вам не відіме!» (Ів. 16:22).

Я закликаю песимістів переглянути свій духовний стан, і ви виявите, що песимізм – це хвороба, яку необхідно лікувати. Таким кажу: якщо ви будете наближатися до Христа, Він зіллє вас, ви забудете про свій смуток і засяєте промінням невьянучого оптимізму віри в Ісуса Христа.

І. С. Проханов.

січень, 1933, Нью-Йорк.

МІНОСВІТИ РОЗПОЧИНАЄ ВИЗНАННЯ ДИПЛОМІВ ПРО ВИЩУ ДУХОВНУ ОСВІТУ І ВЧЕНІ ЗВАННЯ

Міністерство освіти і науки України утворило Комісію з державного визнання документів про вищу духовну освіту.

Очолив Комісію директор департаменту вищої освіти міністерства Олег Шаров. До складу Комісії увійшли як державні службовці та експерти-релігієзнавці, так і представники духовних навчальних закладів і релігійних об'єднань.

Відповідно до свого Положення, затвердженого Наказом МОН від 08.04.2016 року № 381,

«Комісія з державного визнання документів про вищу духовну освіту є дорадчим органом МОН та утворюється з метою виконання покладених на МОН повноважень щодо державного визнання документів про вищу духовну освіту, виданих вищими духовними навчальними закладами України, статуту (положення) яких зареєстровані в установленому законодавством порядку».

Іншим Наказом від 15.07.2016 року № 829 Міністерство освіти і науки України затвердило склад Комісії з державного

визнання документів про наукові ступені та вчені звання. Це рішення фактично дає старт розгляду заяв про встановлення відповідності наукового ступеня, присудженого вищим духовним навчальним закладом, освітньо-науковому або науковому рівню системи освіти України та відповідність присвоєння вченого звання встановленим вимогам.

Як повідомляв ІРС, раніше Кабінет Міністрів України постановою від 19.08.2015 року №652 затвердив Порядок державного визнання документів про вищу духовну освіту, наукові ступені та вчені звання, виданих вищими духовними навчальними закладами.

Зазначені зміни в освітньому законодавстві відбуваються на підставі Закону України «Про вищу освіту» № 1556-VII, який у липні 2014 року був прийнятий у новій редакції. Новації цього Закону, окрім згаданого, передбачають виділення «Богослов'я» в окрему галузь знань та можливість проходження вищим духовним навчальним закладом процедури ліцензування та акредитації освітньої програми за спеціальністю «Богослов'я», створення та діяльності аспірантури, докторантури, спеціалізованої вченої ради за галуззю знань «Богослов'я».

БІБЛІЯ ПРОТИ НАУКИ?

«Біблія проти науки» – таким був заголовок однієї зі статей в канадському журналі, в якому розглядалося питання викладання креаціонізму й еволюції в громадських школах. Коли ми читаємо такого роду статті, то питання креаціонізму та еволюції завжди виглядає як питання «науки проти віри» (або релігії проти науки). Світські репортери й еволюціоністи (та навіть представники духовенства) роблять акцент на тому, що питання креаціонізму не може розглядатися на уроках біології та історії, тому що релігія не має ніякого відношення до науки.

На мою думку, більшість церков винні (іноді несвідомо) в тому, що просуваються такі погляди в суспільстві й у церкві. На жаль, велика частина церковних лідерів повірили в існування

мільйонів років та еволюційні ідеї в галузі геології, астрономії та біології і таким чином дозволили поколінням молодих людей прийняти ці ідеї й відкинути буквально історію, описану в Книзі Буття, 1-11.

Але багато консервативних церков навмисне уникають проблеми мільйонів років і еволюційних ідей (навіть незважаючи на те, що вони загалом приймають історію про буквально створення світу протягом шести днів). Замість цього вони здебільшого приділяють увагу Євангелію християнським доктринам, взаєминам між людьми, християнській етиці й т. ін. Усе це, звичайно ж, чудово, але занадто багато церков просто не звертають ніякої уваги на атаки, спрямовані проти фундаментальної книги Біблії – Книги Буття, на основі якої й будеться наша християнська доктрина.

Навіть незважаючи на те, що історія з Книги Буття про Адама і Єву, про потоп за днів Ноя розповідається в недільних школах та інших місцях, церкви не приділяють ніякої уваги таким галузям науки, як геологія, біологія, антропологія тощо. Незважаючи на те, що пастори та їхня паства здебільшого вірять в буквально опис Буття, ці історії викладаються просто як «розповіді», які ніяким чином не пов'язані з викопними знахідками, віком

землі, динозаврами й т. ін. У результаті якщо ви запитаете звичайного члена церкви (або навіть християнського лідера): «Чи розповідається у вашій церкві про геологію, біологію, антропологію, астрономію та інші науки?», у відповідь, як правило, звучить: «Ні». І якщо ви запитаете: «Куди ж мені піти, щоб дізнатися більше про геологію, біологію, антропологію й астрономію?», у відповідь ви почуєте: «До школи».

Через те, що церковні лідери не знають, що відповідати людям на питання про мільйони років та інші еволюційні питання (або ж ці лідери самі вірять в еволюцію), вони в основному вчать свою паству духовних знань. І немає нічого дивного в тому, що світ і, на жаль, багато християн думають, що битва креаціонізму проти еволюції – це насправді битва Біблії (або релігії) проти науки.

Біблія дає нам всі підстави для правильного розуміння геології, астрономії, біології, антропології тощо – тобто всіх галузей науки. Церкві потрібно повернутися до витоків (тобто «відновити основи») і вчити людей істинним основам науки, фундаментом якої є Біблія. І якщо церква буде так чинити, суспільство, ймовірно, почне розуміти, що ведеться зовсім не битва «Біблії проти науки», а фактично, битва Біблії проти нехристиянських релігій.

Кен Хем.

Директор місії «Відповіді в Бутті», бакалавр прикладних наук.

Радісна людина наче осяяна світлом. Світло струмунує з неї, ніби в її серці спалахнув вогонь і заграв ув очай й на обличчі. Радість – це світло. Чудова символічна пара, кожне слово якої розкриває одне одного. Радість переповнена світлом, світло повнісіньке радості!

Світло, переломлюючись у краплині роси чи дощу, являє нашому погляду дивну веселку, і ми розуміємо, що той прозорий світляний промінь насправді складається з багатьох кольорових промінців: червоного, жовтого, синього та безлічі їхніх відтінків і поєднань. Так само і радість має свою гаму кольорів-почуттів, завдяки яким вона і є радістю. Удячність, любов, задоволення, мир – ось промені-почуття радості, які ми побачимо, як тільки пропустимо її через свою свідомість.

Уявімо собі радість без одного з цих почуттів: радість без любові або радість без вдячності, радість без миру, радість без задоволення. Ні, не можна уявити. Це навіть звучить абсурдно! Це все одно, що уявити веселку без червоної чи синьої барв. Яким би тоді блідим, непривабливим, навіть потворним став світ. Бо разом з цими барвами ми втратили б і сотні їхніх відтінків.

Отже, ми радіємо – ми світлимося. У нас є джерело світларадості, у нас є причини для сяйва-радості. І в кожного щирого християнина вони однакові або мало чим відрізняються. Вони, мабуть, такі самі, як у Давида.

То що ж було джерелом радості в Давида? Чого він радів?

Давид дуже добре розумів, що Творець – розпорядник усіх благ: і матеріальних, і духовних. Саме в руках Творця душевний і духовний комфорт людини. Тому Давид і говорив Йому у своїх молитвах: «Радість велика з Тобою, завжди блаженство в правіці Твоїй!» (Пс. 15:11).

Ці Давидові слова були не просто здогадами чи результатом чужих настанов, а його власним досвідом. Не раз Господь дивовижним способом оздоровляв його, рятував від ворогів, коли здавалося, що смерть немінуча. І коли Давид отримував зцілення чи порятунок у безвихідних ситуаціях, то, як мудра людина, він розумів, що те все вчинив Бог. І він каже Йому: «Ти перемінив мені плач мій на радість, жалобу мою розв'язав, і підперезав мене радістю...» (Пс. 29:12).

Тому надалі у всіх своїх печалях Давид не біг за втіхою до людей, а до Бога. Навіть під час свого великого гріха, коли Давид убив Урію і забрав його жінку, відчувачи над собою могутню караючу Божу руку, він йде за милістю до Бога.

«Дай почути мені втіху й радість, і радітимуть кості, що Ти покрушив... Верни мені радість спасіння Твого і злагідним духом підтримай мене» (Пс. 50:10, 14), – благає Давид у свого Бога. Він не так страждає через свої біди, як через те, що Господь відступився від нього за гріх. Давид не відчуває Його присутності, не чує Його голосу, а тому томиться. Бо ж яке це блаженство – чути поради Господа, відчувати Його, Всемогутнього, біля себе! А цю благодать він мав і оспівав у своєму псалмі: «Благословляю я Господа, що радить мені, навіть ночами навчають мене мої нирки. Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правіці моїй, і я не буду захитаний!» (Пс. 15:7-8).

Як тоді раділо його серце, як веселився дух, як раювало у повній безпеці тіло! І раптом усе втратити. Це нестерпно. Треба йти до Господа за прощенням! Бо, виявляється, найбільша радість – Сам Господь! Отримавши оновлення в праведності, у пориві вдячності й любові до Бога Давид вигукує: «Я буду радіти і тішитися буду Тобою, і буду виспівувати Імення Твоє, о Всевишній!» (Пс. 9:3). Навколо Давида радіють хлібові та вину, але в нього є Бог, Який тішить значно більше: «Ти даєш більшу радість у серці моїм, ніж у них, як помножилося їхнє збійжжя та їхнє вино молоде» (Пс. 4:8).

Давид сповнений особливої вдячності Господу. Бо є за що, і він цього не ховає: «Ти перемінив мені плач мій на радість, жалобу мою розв'язав, і підперезав мене радістю» (Пс. 29:12), «Я буду

ДАВИДОВА РАДІСТЬ

співати про силу Твою, буду радісно вранці хвалити Твою милість, бо для мене Ти був в день неволі моєї твердиною й захистом!» (Пс. 58:17), «Я буду радіти та тішитися в Твоїй милості, що побачив Ти горе моє, що приглянувся Ти до скорботи моєї душі» (Пс. 30:8).

Усю свою надію Давид покладає тільки на Господа: «Я надію на милість Твою покладаю, моє серце радіє спасінням Твоїм!» (Пс. 12:6). Він настільки наповнений любов'ю до свого Бога, що навіть тішиться думкою, що «буде приємно Йому» його мова (Пс. 103:34). Усе, що пов'язано з Господом, приносить Давидові радість. А це ще одна ознака великої любові.

Відрадою серця Давидового є Божі діла – свідчення Його сили й милості («Я навикі свідоцтва Твої успадкував, бо вони радість серця мого» (Пс. 118:111), він втішається Божими постановами, навіть словами («Я буду радіти Твоїми постановами, слова Твого не забуду!» (Пс. 118:16). Давид щиро любить Єрусалим, бо його Бог полюбив це святе місто: «Нехай мій язик до мого піднебіння прилипне, якщо я не буду тебе пам'ятати, якщо не поставлю я Єрусалима над радість найвищу свою!» (Пс. 136:6).

Вдячність Богові, любов до Його заповідей, до усього, що Йому приємне, послух Його Слову характеризують праведника. Саме «праведні будуть радіти, і будуть тішитися перед Богом, і веселитися в радості будуть!» (Пс. 67:4), пісню хвалитимуть Ім'я Боже, співом вдячним Його величатимуть! «І буде для Господа краща вона від вола, від бика, що роги він має, що копита роздвоєні має» (Пс. 68:31-32).

А що робить людиною праведною? Знову ж таки, любов до Бога, зрештою, Сам Бог. Така взаємозалежність. Тому йдімо до Господа, шукаймо Господнього обличчя разом з Давидом – і світло Божого лиця зробить нас радісними. Бо в Ньому джерело життя, джерело світла, джерело радості (Пс. 35:10).

Тому «веселіться у Господі і тіштеся, праведні, і співайте із радістю, всі щиросерді!» (Пс. 31:11).

Василь Мартинюк.

ВИПРОБУВАННЯ МАННОЮ

Не знаю, як у вас, але в моєму житті часто буває так, що більш серйозні труднощі я переносю з легкістю, у той же час якась незначна дрібниця може надовго вибити мене зі звичного життєвого ритму. А ще, коли я потрапляю в складну ситуацію, то часто починаю шукати в цьому якийсь позитив. У миті ж відносного благополуччя, навпаки, помічаю щось негативне.

Це властиво не тільки мені. Щонайменше в українському народному гуморі така поведінка має певне відображення. Пригадуєте жінку, що ховалася під стіл від розлюченого чоловіка, який міг її й побити, як під гарячу руку попаде, і, нишком виглядаючи звідти, вона примовляла: «Та все ж гарний мій Іван, чи не так?». Або ж, навпаки, думаю, вам не раз доводилося чути від жінок, чоловіки яких висловлюють своє невдоволення мовчанням: «О, краще б побив, а то замкнеться і ходити, як німець».

Так поводяться не лише люди світські. Це властиво й віруючим людям, які за роки гоніння навчилися жити й радіти в труднощах. І не завжди вміють бути задоволеними й вдячними Богові у сприятливих умовах. Але Господь випробовує нас не лише гонінням, але й благополуччям. Навіть великі Господні благословення можуть стати великим випробуванням для нас.

Пригадуєте невдоволення євреїв, які вийшли з єгипетського краю, звільнилися з важкого рабства, де, все ж, знаходили якісь позитиви. І ось довго-

ждана воля. Та супроводжується вона не пісню хвали Богові, а постійними наріканнями. І промовив Господь до Мойсея: «Ось Я спускатиму вам дощем хліб із неба, а народ виходитиме й щоденно збиратиме, скільки треба на день, щоб випробувати його, чи буде він ходити в Моєму Законі, чи ні». Таким чином велике Господнє чудо стало неймовірним випробуванням для Божого народу.

Приємно бачити Божі діяння у своєму житті, чудово приймати Божі благословення. Але не це робить нас задоволеними. Невдоволення ізраїльтян стихло після появи манни. Та чи надовго? Минув певний час, і невдоволений дух не витримав випробування. Те, що колись було неймовірним благословенням, згодом назване бридкою, «непридатною їжею». І кара Господня не забарилася. Змії, страждання, смерть. І – от парадокс – поканяння.

Як тривога, то й до Бога, каже народна мудрість. Або ж, як співається у відомій пісні, «Чим глибший біль, тим ближче Бог». Саме в цих словах міститься глибинний секрет нашого задоволення. Щасливими та радісними ми можемо бути лише в Бозі. Не тоді, коли споглядаємо Його милості. Не тоді навіть, коли переносимо випробування. А тоді, коли перебуваємо в постійному єднанні з Богом. Коли виконуємо Його волю і насолоджуємося Його присутністю.

І саме в такому стані ми зможемо говорити, як апостол Павло (але зверніть увагу не лише на негативні моменти, на які часто наголошують, а й на позитивні, які можуть стати випробуванням для нас): «Умію я й бути в упокоєнні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі».

Ольга Міцевська.

ЯК ПОЛІПШИТИ ПРОПОВІДЬ

Під час підготовки проповіді потратьте час на роздуми про головні ідеї і про те, як найкраще їх виразити. Найдоцільніше, коли ці ідеї стосуються ваших слухачів безпосередньо. І присутні будуть відчувати, що ви промовляєте саме для них, а не просто пропонуєте уроки біблійної історії.

Працюйте над тим, щоб проповідь була доступною для розуміння. Використовуйте короткі речення і нескладний синтаксис. Нехай слова будуть простими. Складні слова пояснюйте. Не забувайте про ілюстрації. Зберігайте логічний зв'язок, послідовність. І не намагайтеся запхати багато думок в одну проповідь. Найкращі проповідники – ті, котрих легко зрозуміти навіть тоді, коли вони викладають складний, глибокий матеріал.

Добрий проповідник – це «чутливий» проповідник. Однак якщо ми відчуваємо щось, це не означає автоматично, що й церква це відчуває. Найкраща проповідь тим і відрізняється від просто доброї, що вона не просто говорить людям, що треба відчувати, але й викликає в людях ці почуття.

Не потрапляйте також в пастку пасивного переліку. Уявіть, що ви проповідуєте на тему ідолопоклонства і кажете, наприклад, наступне: «Усі ми творимо собі кумирів і поклоняємося неправдивим богам, що не можуть нас спасти. Це можуть бути гроші, влада, наші діти, кар'єра, стосунки і здоров'я». У цьому нема помилки. Однак ці речі звучать вже як кліше. Вони знайомі більшості віруючих і надто абстрактні, щоб досягнути сердець слухачів.

Замість того, щоб просто перелічити «ідолів», потратьте півгодини на те, щоб

навести приклади тих чи інших видів ідолопоклонства. Допоможіть слухачам побачити ідолів у власному житті. Не розраховуйте на те, що слухачі будуть робити вашу роботу замість вас.

Наступне – переходьте якомога скоріше до суті. Вважається, що вступ ефективно вводить людей в суть поставленої проблеми чи створює необхідну платформу для розгляду запропонованої теми. Але надто довгий вступ – це фальшстарт. Краще взагалі відмовитися від вступу (прочитавши текст, сказати: «Я хочу запропонувати вам сьогодні три головні думки»), ніж десять хвилин намагатися «увійти в тему». Якщо ви хочете скоротити проповідь, то робіть це за рахунок вступу, а не висновків.

Постійно повертайтеся до основного тексту. Проповідник не повинен «витати» деє далеко від тексту чи просто проповідувати на загальні теми, почерпнуті з тексту. Потрібно постійно звертати увагу людей на конкретні вірші, слова, фрази.

Після тижня вивчення тексту ви можете добре засвоїти його. Але люди, яким ви пропонуєте цей текст, швидше за все, взагалі не роздумували над ним до того, як ви його прочитали під час проповіді. Вони не знайомі з деталями тексту так, як ви. Тому ведіть їх через текст. Якщо слухачі можуть спокійно слухати нас із закритими Бібліями, отже, ми не відкрили їм текст такою мірою, якою повинні були відкрити.

Готуючи проповідь, ми повинні прагнути до того, щоб текст нас чогось навчав, духовно зміцнював, у чомусь переконував, викривав. Можливо, навіть, приводив до покаяння. Якщо те, що ми читаємо в Біблії, не впливає на нас, ми з роками перетворимося на сухих релігійних професіоналів. Щоразу, перш ніж виголосити проповідь людям, ми повинні самі «почути проповідь» від Святого Духа у своєму кабінеті.

(Продовження).

Поч. в № 7 (142) за 2016 р.).

Ми вже з'ясували, що, з одного боку, Бог у служіннях дозволяє спонтанність і свободу, а з другого – Він зацікавлений в систематичному богослужінні, коли в певний час люди регулярно приходять послужити Йому, коли приносять певні жертви.

Бог визначив, хто за що відповідає, яким чином приносяться жертви, яка хронологія подій.

Усі чоловіки мали приходити в Єрусалим тричі на рік. Господь показав, що для богослужіння потрібно обирати людей, які усвідомлюють свою відповідальність перед Богом, які пройшли певне навчання, яким відомо, як вшанувати Бога.

40 років вони провели в пустелі, 57 років Ісус Навин завойовував землю, потім 300 років – час суддів, 40 років – час останнього судді, Самуїла, 40 років – правління Саула і 40 років – правління Давида. Увесь цей час богослужіння проходило в скнії.

І ось Давид вирішив збудувати храм.

Основні відмінності між служіннями в скнії та храмі

Найперша відмінність – у розмірах і величч. Спочатку храм побудував Соломон. Потім його зруйнували, і 70 років храм не діяв. Далі Зоровавель його відбудував, а потім Ірод Великий реставрував. Храм був величною будівлею, а після 43-річної реконструкції за Ірода став ще величнішим.

Отож, фактично, мова йде про два храми, і всі, хто читає Біблію, чекають на третій.

Друга відмінність – постійність місця розташування, на відміну від скнії, яку постійно переносили з місця на місце.

Третя – прописане служіння співу і музики. Давид дуже гарно організував служіння прославлення. У нього була чітко збудована піраміда відповідальності: трьома керівникам підпорядковувалися 288 підлеглих, а тим, у свою чергу, – 4000.

Четверта відмінність – 24 регулярні черги священників. Деякі священники жили далеко від храму, але на два тижні на рік вони приходили в Єрусалим і служили в храмі.

П'ята відмінність – зацікавленість держави у служінні в храмі. Давид виділяв кошти і на храм, і на інструменти для музикантів, і на багато всього іншого, необхідного для служіння.

Якщо б ми могли побувати на величчх богослужіннях у храмі, то б подумали, як усе благословенно, чудово, благоговійно. Але минуло небагато часу, і, як читаємо у пророків, починається критика богослужіння. Пророки Осія, Ісаїя, Малахія показують, як помпезне служіння деградувало, як ізраїльтяни, які отримували одкровення від Бога, нехтували цим. «Зненавидів Я, обридів Собі ваші свята, і не нюхаю жертв ваших зборів... І коли принесете Мені цілопалення та хлібні жертви свої, Я Собі не вподобаю їх, а на мирні жертви ваші із

ПРО БОГОСЛУЖІННЯ

Лео Франк

ситих баранів не погляну... Усунь же від Мене пісень своїх гук, і не почую Я рокоту гусел твоїх...» (Ам. 5:21-23).

Усе було сконцентроване на формі служіння, а власна поведінка в реальному житті їх не цікавила. У пророка Ісаї читаємо, як таке чудове служіння, як піст може перетворитися на звичайне голодування. Господь відкриває, чому Він не відповідає на молитви народу: «Кричи на все горло, не стримуйсь, свій голос повищ, мов у сурму, й об'яви ти народові Моєму про їхній переступ, а домові Якова їхні гріхи!»

Вони бо щоденно шукують Мене та жадають пізнати дороги Мої, мов народ той, що праведне чинить, і права свого Бога не кидає. Питаються в Мене вони про права справедливості, жадають наближення Бога: Нащо ми постимо, коли Ти не бачиш, мучимо душу свою, Ти ж не знаєш того? Отак, у день посту свого ви чините волю свою і всіх ваших робітників тиснете! Тож на сварку та заколот постите ви, та щоб кулаком бити нахабно... Тепер ви не постите так, щоб ваш голос почутий був на височині! Хіба ж оце піст, що Я вибрав його, той день, коли морить людина душу свою, свою голову гне, як та очеретина, і стелить верету та попіл? Чи ж оце називаєш ти постом та днем уподоби для Господа? Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утишених, і всяке ярмо розірвати? Чи ж не це, щоб владати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Що як побачиш нагого, щоб вкрити його, і не сховатися від свого рідного? Засяє тоді, мов досвітня зоря, твоє світло, і хутко шкірою рана твоя заросте, і твоя справедливість ходитиме перед тобою, а слава Господня сторожею задньою! Тоді кликати будеш і Господь відповість, будеш кликати і Він скаже: Ось Я! Якщо віддалиш з-поміж себе ярмо, не будеш підносити пальця й казати лихого, і будеш давати голодному хліб свій, і знедоленому душу наситиш, тоді твоя засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане, і буде Господь тебе завжди провадити, і душу твою нагодує в посуху, кості твої позмицняє, і ти станеш, немов той напоений сад, і мов джерело те, що води його не всихають! І руїни відвічні сини твої позабудовують, поставиш основи довічні, і будуть тебе називати: Замуровник пролому, направник шляхів для поселення! Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святам та шанованим, і її пошануєш, не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадовить тебе на висотах землі та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, бо уста Господні сказали оце!» (Іс. 58:1-14).

Вони шукали Господа, вони кликали Його, а Він не чув їх, вони молилися, шукали зближення, а Він не бачив. Тому що їм потрібно навести лад у своєму житті.

Книга Малахії – остання книга Старого Заповіту. 400 років минуло з Нового Заповіту. Яке ж богослужіння було в ці часи?

Книга Малахії має цікаву постановку. У ній Бог постійно звинувачує Ізраїль, а той постійно дивується, у чому ж його провинна. І Господь пояснює, у чому: «Шанує син батька, а раб свого пана; та якщо Я вам батько, де пошана Моя? А якщо Я вам пан, де страх передо Мною? Говорить Господь Саваот вам, священники, що погорджуєте Моїм Іменням та й кажете: Чим ми погордили Іменням Твоїм? На жертвник Мій ви приносите хліб занечислений і кажете: Чим Тебе ми зневажили? Тим, що кажете ви: Трапеза Господня вона погорджена! І коли ви приносите в жертву сліпе, це не зле? І як кульгаве та хворе приносите, чи ж це не зле? Принеси но подібне своєму намісникові, чи тебе він вподобає, чи підійме обличчя твоє? Промовляє Господь Саваот. А тепер убагайте ви Боже лице, і хай стане для вас милостивим. З ваших рук це було, то хіба кому з вас Він обличчя підійме? Говорить Господь Саваот. Нехай хто серед вас замкне двері святині, і не буде надармо освічувати Мого жертвника! Я не маю вподоби до вас, говорить Господь Саваот, і з ваших рук не вподобаю дару!» (Мал. 1:6-10).

У третьому розділі читаємо дуже конкретні речі: «Бо Я, Господь, не змінююся, тому ви, сини Яковові, не будете знищені. Від устав Моїх ви відступили з днів ваших батьків і їх не стерегли. Верніться ж до Мене, і вернусь Я до вас, промовляє Господь Саваот. Та говорите ви: У чому повернемось? (ось тут дуже важливе звинувачення Бога). Чи Бога людина обманила? Мене ж ви обманюєте, це й говорите: Чим ми Тебе обманили? Десятиною та приносам! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманили, о люди ти весь! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:6-10).

Це єдиний текст у Біблії з усіх 31 173 віршів, де Господь говорить: «... і тим Мене випробуйте».

Бог критикує пости, жертви, які вони приносять, їх свята, їх співи і музику, неправильні сподівання на храм, ідолопоклонство, особливо у книгах пророків Єзекіїля і Єремії про це безпосередньо написано. В Єремії є текст, де вони тричі повторюють: «Є храм Господа», – вони переконані, що таке закляття їх захистить, але Господь розвіює їхні сподівання. Хоч 300 раз промов – користі вам від цього не буде. Бог називає храм вертепом розбійників, дорікає відсутністю в ньому любові і практичної допомоги, наголошує на тому, що служіння перетворилось на формальність, що там просто приносять жертви, а серця далекі від Нього, що в ньому не поважають Господа, обкрадають Його, що там присутня мерзота і соціальна несправедливість. І це в такому чудовому храмі, де чотири тисячі співаків славили Ім'я Господа.

Чого ж хоче Господь?

Виникає питання: чого ж хоче Господь? Перше: Господь хоче від народу богопознання.

«... Бо Господь має про із мешканцями земними, бо нема на землі ані правди, ні милости, ані богопознання» (Ос. 4:1).

«Погине народ Мій за те, що не має знання: тому, що знання ти відкинув, відкину й тебе» (Ос. 4:6).

«А народ без знання загине!» (Ос. 4:14). «Бо Я милости хочу, а не жертви, і богопознання більше від цілопалень» (Ос. 6:6).

Бог бажає, щоб люди омилися, очистилися, відкинули злі діла свої, щоб стали чинити добро, щоб шукали правду. У 58-му розділі Книги пророка Ісаї дуже багато сказано з цього приводу. Бог хоче щоб ми привели до ладу наші діла. Щоб ми не розділяли наше служіння в храмі з нашим життям поза храмом. Особливо в Єзекіїля показано, як священники, думаючи, що Бог зважає тільки на їхні жертви, творять мерзенні діла. Вони думали, що Бог цього не бачить. Але Бог бачить все. Богослужіння невід'ємне від християнського життя.

Богослужіння в синагогах

У 722 році до народження Христа Ассирія поневолила десять ізраїльських племен. Сьогодні у богослов'ї ці племена називають втраченими племенами, бо вони ніколи не повернулися до Ізраїлю офіційно.

586 рік до Христа – рік Вавилонського полону двох решти племен – Юди і Веніаміна. Через 70 років вони повернулися додому, але не всі. Ізраїльтяни розпорошилися в Африці, в Азії, в Європі. І постало питання: де поклоняться Богу тим, хто не мав можливості прийти до храму.

Так виникло служіння, яке відрізняється від служіння в скнії, храмі і в дохрамовому періоді, – служіння в синагозі.

Синагога з грецької означає «зібрання», «разом збиратися». У поселенні за межами Ізраїлю, в якому було більше десяти осіб чоловічої статі віком старше 12 років, могли заснувати синагогу. Євреї

обов'язково святкують досягнення хлопчиків 12-річного віку – хлопчик у цьому віці стає «сином Закону».

Синагога була релігійним, освітнім, громадським центром. Там поклонялися Богу, займалися освітою, там відбувалися весілля та похорони. І наші богослужіння більше нагадують синагогальні служіння, ніж храмові.

Богослужіння в синагозі відбувалось таким чином. Найперше вони проголошували: «Слухай, Ізраїлю, Бог твій – Бог єдиний...» Потім молилися і читали пророчі книги, потім проповідували або тлумачили прочитане. Наприкінці був час для благословення.

На відміну від попередніх видів служіння, у синагогах не було жертв і священництва. Начальником синагоги могли бути євреї не тільки з племені Левія. Служіння мало демократичну форму, тут були музика та співи.

Висновки

1. Діалог. У Старому Заповіті ми бачимо чотири форми богослужіння. Служіння діалогічні. Бог різними способами промовляє до людей, коли люди служать Йому.

2. Систематика. Бог показує, що Йому до вподоби систематичне служіння.

3. Відмінності. Богослужіння Ізраїлю відрізнялося від служіння язичницьких. Це було однією з причин, чому Бог визначив, як має відбуватись служіння саме для Ізраїлю (у скнії).

4. Символіка. Скінія, жертви, одяг – усе мало духовний зміст.

5. Деградація. Богослужіння може втратити своє значення і стати формальним. Це найголовніше для нас застереження. У Новому Заповіті ми побачимо, як чудове богослужіння перших століть, коли Церква стала державною, радикально деградувало.

6. Відсутність автоматизму. Пізнання Бога не витікало автоматично з самого культу, і виконання обряду ще не гарантує благословення.

7. Поклоніння. Бог шукає поклоніння і обіцяє Свою присутність на місці поклоніння.

Ставлення Ісуса Христа до богослужіння в синагозі

Дуже важливо підкреслити, що Ісус ходив по багатьох місцях, де навчав і проповідував. В Євангелії від Матвія Ісус цитує Єремію і говорить: «І сказав їм: Написано: Дім Мій буде домом молитви, а ви робите з нього пещеру розбійників» (Мт. 21:13).

Якщо в Церкві втрачено служіння молитви, це одна з найголовніших проблем.

У Марка написано, що Христос відвідував храм, синагоги і що Він створював домашні церкви. Дім Лазаря, Марії і Марти може служити прикладом такого місця для християнського поклоніння Богу.

У 18-му розділі Євангелія від Луки Христос розповідає притчу про двох грішників, які прийшли до храму помолитися. У перекладах цього тексту допущена серйозна помилка: написано, що один із них пішов більш виправданим. Насправді у грецькому оригіналі читаємо, що митник пішов виправданим, а фарисей – ні. Тобто стан нашого серця в молитві дуже важливий.

Далі буде.

ПРО БЛАГОВІСТ

Який предмет у школі був для вас найнуднішим? На це запитання я часто отримую відповідь: «Хімія». Можливо, я б так само відповів, якби не моя вчителька хімії. Вона любила не лише хімію, але й нас, своїх учнів. Вона змусила нас полюбити цей нудний предмет. Щоразу, пояснивши нову тему, з-під окулярів, які сповзали на кінчик носа, вона уважно вдивлялася в наші очі й запитувала: «Дітки, ви все зрозуміли?». Не бачачи в наших очах повного розуміння, вона повертала окуляри на місце й ще раз пояснювала нам тему. Потім знову ставила те ж саме запитання, адресуючи його вже останнім рядам, де зазвичай сиділи двієчники. І ще раз пояснювала, аж поки не відчувала, що зрозуміли всі. Дуже важливо було їй побачити в наших очах абсолютне розуміння.

Та знаєте, чого Раїса Олексіївна навчила мене більше, ніж хімії? Томго, що, виявляється, з першого разу до нас не доходить. І особливо важливо розуміти цей принцип у питанні благовісту.

Один із найфундаментальніших віршів з Писання, який відкриває принципи педагогіки, принципи передачі цінностей, знань та досвіду, – це слова Самого Бога: «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш – Господь один! І любі Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею

своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх (5М. 6:4-9).

Отже, Бога турбує, щоб віра та духовний досвід передавалися. І Він вклав повеління щодо цього в Закон, у заповідь. Основний наказ щодо передачі особистих цінностей наступному поколінню – пильно навчати завжди. Але перш ніж ти почнеш процес переконання та навчання, Бог ставить ряд вимог до тебе як до вчителя. Ти сам повинен бути кимось. Щось особливе має бути всередині тебе. Бо без цього все інше втрачає свою силу.

Ось чому ми повинні пам'ятати ці слова: «Люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм».

Я особливо чітко зрозумів значення цих віршів Писання, коли дізнався про результати дослідження у сфері комунікації. Коли дослідили вплив однієї людини на іншу та вплив на суспільство в цілому, то з'ясувалося, що 10% впливу на людину здійснюється через слова, 30% – через діла і 60% – через нашу сутність, через те, ким ми є.

Слова мають силу, хоча вони не є чимось матеріальним. Та якими б правильними вони не були, їхній вплив на формування особистості становить лише 10%. Є щось більш впливове, ніж слова. Це діла. Іноді сила слів знецінюється, якщо вони не підтверджуються ділами. Ось чому те, що ми робимо, те, наскільки відповідають наші слова нашим вчинкам,

становить 30% впливу на іншу особистість.

Але які б правильні слова ми не промовляли й навіть які б праведні вчинки не робили, виявляється, 60% впливу однієї людини на іншу здійснюється саме через її сутність. Сутність – це характер, система цінностей, те, ким ти є насправді в найтемнішому куточку своєї істоти.

Тому Бог, перш ніж дати якусь вказівку вчителям, звертається до глибин їхньої сутності. І закликає плекати насамперед любов, а в серці своїм – Божі слова. І лише тоді, коли в сутності відбулися певні зміни, коли за сутністю ти хтось, коли благовіст – частина твоїх цінностей, коли любов до людей та співчуття – частина твоєї сутності, тоді ти зможеш краще передавати досвід благовісту.

Друга за важливістю складова – постійність. Якщо ми хочемо довести до людей важливість якоїсь ідеї, ми мусимо розмовляти про неї, коли сидимо вдома, коли в дорозі, коли лежимо чи коли встаємо... Тобто передавання відповідного духовного досвіду вимагає постійності. Це щось, що вчитель має робити не один раз.

Є правило чотирьох «якщо». Якщо ви щось сказали, то це не означає, що вас почули. Якщо вас почули, це не означає, що вас зрозуміли. Якщо вас зрозуміли, це не означає, що з вами погодилися. І навіть якщо з вами погодилися, то це не означає, що будуть так робити.

Тому ми завжди повинні пам'ятати, що людина, якій ми благовістимо, не одразу перейме наш досвід. Саме тому ми повинні робити це постійно.

І ще один принцип – наочність. Бог закликав людей прив'язати пов'язку, на якій записані Його слова, на руку та чоло, написати їх на одвірках та брамі. Бог знав, що людям краще раз побачити, ніж сто разів почути.

С. Г.

НА РІВНЕНЩИНІ ПАТРУЛЬНА ПОЛІЦІЯ СТАЛА ГОСТЕМ ХРИСТІЯНСЬКОГО ДИТЯЧОГО ТАБОРУ

На Рівненщині патрульна поліція зустрілася з понад 300 дітьми у християнському таборі, який проходив з 2 по 4 серпня в с. Корнині.

а раніше — активним учасником подій на Майдані. Гості ознайомили дітей із правилами безпеки дорожнього руху, роздали відповідні брошури та листівки.

«Патрульна поліція проявляє ініціативу щодо таких зустрічей. Ці хлопці були вже в кількох школах й інтернатах. Мені хотілося, щоб діти більше дізналися про роботу патрульної поліції, розуміли, наскільки відповідальними треба бути на дорогах. Тому я вирішив запросити саме їх. Цим людям є чим поділитися. Сергій Мерчук втратив 18 друзів за час війни. Він пережив ці втрати і знає, що таке дружба, що таке любов до батьків, яких ти довго не бачив. Про це він розповідав дітям і закликав цінувати в людях справжнє. Бо часто ми цінуємо лише тоді, коли втрачаємо», — розповідає Олександр Третяк, ректор Рівненської духовної семінарії ХВЄ.

Усі діти мали можливість проїхатися у патруль-

ному автомобілі, вмикати сирени та говорити у гучномовець.

«Я вражений організацією цього табору. В Україні не так вже й багато подібних заходів. Ще до роботи в патрульній поліції я працював волонтером у таборах для дітей-сиріт, які організовувала українська діаспора в Канаді. Там дітей виховували у патріотичному дусі. Думаю, такий табір для дітей — це велика подія для села Корнин. Діти радісні і захоплені. Вони бачать, як для них стараються старші, у нихкладають. Що більше буде таких заходів — то краще», — зауважив Сергій Мерчук.

У с. Корнині християнський дитячий табір проводився вперше. За літо Рівненська духовна семінарія проводить близько 10 дитячих християнських таборів. Загалом у всій Рівненській області до семи тисяч дітей побували у таких таборах.

Ірина Наумець.

22 СТУДЕНТИ МІЖНАРОДНОЇ МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ ПРИ КБІ ОТРИМАЛИ СЕРТИФІКАТИ ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ «МІСІОНЕР»

18 серпня відбувся випуск п'ятої Міжнародної місіонерської школи, що проходить на базі Київського біблійного інституту впродовж літніх місяців у співпраці з місією «Світло для народів» (Швеція). 22 студенти успішно завершили навчання та отримали сертифікати за спеціальністю «місіонер».

Відкрив урочисте зібрання координатор місіонерської школи Антон Кукса. У своєму зверненні він побажав випускникам, щоб їхня теоретична теологія, здобута в стінах школи, у процесі служіння стала практичною. Наступним до студентів звернувся ректор КБІ Сергій Манелюк, зазначивши, що місіонер — це насамперед лідер,

який веде за собою людей, відповідає за них, тому має нести Слово Боже дуже пишно та уважно.

Завідувач відділу освіти ЦХВСУ Віктор Вознюк залишив випускникам три цінні поради. Ніколи не забувати своїх батьків, служителів, наставників, які сприяли їхньому духовному становленню та зростанню. Працюючи на місії, будувати міцну команду, поступово делегуючи свої повноваження, і таким чином розширювати межі служіння. Завжди відділяти у служінні особисте від спільного, щоб у вирі різноманітних служб та проєктів не втратити особистого близького спілкування з Богом.

На святковому зібранні були присутні і діючі місіонери, представники місії «Голос надії». Заступник директора місії Віталій Оніщук побажав випускникам бути вірними у служінні Богу, а також віднайти свою нішу у побудові Божого

Царства і заповнити її своєю працею.

Сергій Тарасюк, пастор-місіонер церкви «Світло Євангелія» в с. Хомутець Житомирської області, звернув увагу на вірш із Писання: «Тому й намагаємось з усіх сил Йому подобатися...» (2 Кор. 5:9). І закликав випускників докласти всіх зусиль для того, щоб подобатися Богу.

Слова подяки організаторам та викладачам місіонерської школи від імені групи випускників висловив староста Сергій Марковський. Після цього відбулася урочиста частина — церемонія вручення сертифікатів випускникам.

Заключне слово та молитву благословення звершив старший пресвітер Київського міського об'єднання церков ХВЄ Анатолій Козачок. Він побажав майбутнім місіонерам пам'ятати про своє покликання і спішити приносити плоди на Божій ниві.

Ілона Чернейчук.

ГОВОРІТЬ ДІТЯМ ПРАВДУ

Син із донькою бігали коридором, але вона бігла недостатньо швидко. Він вирішив «підігнати» її, і вона заплакала. Я зі злістю крикнув на нього і відправив до кімнати.

Згодом мені стало соромно за свою злість, і я зайшов до кімнати сина. Мій хлопчик лежав на ліжку і плакав. «Я поганий, — сказав він. — Я ніколи не приймаю правильних рішень. Я завжди поведуюся неправильно! І нічого не можу з собою вдіяти».

Втрата шансу

Я міг сказати йому, що наступного разу він може постаратися поводитися

краще. Або міг би повірити, що він насправді нічого не може вдіяти з собою.

Як християни, ми віримо в перворідний гріх. Наша гріхозна природа спотворила (але не викоринила) образ Божий всередині нас. Ми більше бажаємо слави собі, ніж Богові. Ми більше хочемо керувати, ніж служити. Ми надаємо перевагу задоволенню, а не самопожертві. Ми слухаємо себе більше, ніж Бога.

І я нагадав своєму синові, що так, він грішник. Він згрішив проти своєї сестри, штовхаючи її. Згрішив проти своїх батьків, ігноруючи застереження збавити темп. І згрішив проти Бога, ставлячи свої бажання на перше місце.

А потім я нагадав йому про Євангеліє. Бог послав Свого Сина Ісуса померти на хресті, щоб ми одержали прощення наших гріхів. Ми повинні жити по-іншому тому, що прощені — не для Божого схвалення, а завдяки Його схваленню. Ми говоримо «ні» собі і «так» Богові тому, що Він любить нас і робить подібними на

Себе. І коли ми подібні на Христа, світ бачить відблиск величі Божої.

Якщо я не буду говорити своїм дітям, що вони грішники, я втрачу нагоду донести їм Євангеліє благодаті.

Щеплення від благодаті

Одна з найбільших проблем у церквах — спасіння «церковних» дітей. Здається, багатьом зробили щеплення від Євангелія двома речами: їхньою праведністю і знанням Писання. Коли немає необхідності у сповіді і покаянні, тому що людина не бачить себе грішником, — Євангеліє стає всього лише посланням для інших.

Коли ми, батьки, визнаємо свої гріхи перед своїми дітьми, ми визнаємо, що тато і мама — грішники, які відчайдушно потребують Ісуса. Якщо ми не хочемо бути прикладом покаяння, ми будемо прикладом самоправедності. Ми будемо тонко підкреслювати власну праведність, не віддаючи належне Святому Духові, Котрий освячує нас.

Коли ми не говоримо нашим дітям про гріх, ми насправді ускладнюємо їм навернення до Христа. Але коли ми вчимо

дітей, говорячи про їх гріховну природу, вони готові звернутися до Господа за допомогою в протистоянні спокусам.

Дайте їм Добру Новину

Якщо ми хочемо, щоб наші діти знали Христа і любили Його, потрібно говорити їм правду про них самих. Вони створені за

образом і подобою Божою, але перебувають у полоні гріха. Покажімо їм надію, яка приходить через покаяння і віру.

Чи означає це, що ми повинні вказувати дітям на кожний вчинений гріх з криком «грішник!»? Звичайно, ні. Але ми повинні доносити істину Євангелія в їх життя. Пояснити їм, як Бог спасає грішників.

МЕТА ХРИСТІЯНСЬКИХ ПРАГНЕНЬ: ЗЕМНИЙ ЧИ НЕБЕСНИЙ ЄРУСАЛИМ?

Багато християн сумують за небесним Єрусалимом. А земне місто не таке вже й важливе. А що про це говорить Біблія?

Місто Єрусалим повинно бути головою, апогеєм, вершиною всіх радостей, вважав псалмостівець стародавнього Ізраїлю. Він погрожував віруючим страшними карами, якщо вони це забудуть. І досі значення цього міста, розташованого на гірському хребті між Середземним і Мертвим морями, володіє думками, молитвами і сподіванням єврейського народу. На кожному єврейському весіллі наречений проголошує: «Якщо я забуду за тебе, о Єрусалиме, — хай забуде за мене правця моя!» (Пс. 137:5).

Але що це означає для християн? Хіба не говорить Новий Заповіт про Авраама, що він був чужинцем «на землі обітованій» і тому «чекав він міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та творець» (Євр. 11:10)? Кого мав на увазі автор Послання до євреїв, заявляючи: «Та бажали б вони тепер кращої, цебто небесної (батьківщини)»?

Автор Послання до євреїв звертається не до поганських християн, а до «єврейських» послідовників Ісуса, коли пише: «Бо ви не приступили до гори дотикальної та до палючого огню, і до хмари, і до темряви, та до бурі... Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного» (Євр. 12:18, 22).

Тому сьогодні багато християн стверджують, що земний Єрусалим жодного іншого, окрім історичного значення, не має. Вони посилаються на алегорію Павла: «Бо Агар — то гора Сінай в Арабії, а відповідає сучасному Єрусалимові, який у рабстві з своїми дітьми. А вишній Єрусалим — вільний, він мати всім нам!» (Гал. 4:25-26). Сьогодні місто, навколо якого ізраїльтяни й араби, мусульмани і євреї ведуть жорстокі суперечки, для християн — звичайне місто, таке, як всі. Після злиття Духа Святого в день П'ятидесятниці настав час, коли «ні на горі цій, ані в Єрусалимі вклоняться Отцеві не будете ви», а «в дусі та в правді» (Ів. 4:22, 24).

Порівняння з людським тілом

Проте — і в цьому проблема критиків християнської ейфорії навколо Єрусалима — Ісус не про небесний, а про земний Єрусалим говорив: «Він місто Царя Великого» (Мт. 5:35). До останньої книги Нового Заповіту Єрусалим називається «святим» (Мт. 4:5, 27:53; Об. 11:2) і «улюбленим містом» (Об. 20:9). Порівняння може показати можливий вихід із цієї «дилеми».

Новий Заповіт називає наше тіло «гріховним» (Рим. 6:6), зіпсутим хворобами і смертю (Мр. 5:29), «тілним» (1 Кор. 15:42, 50, 53-54), «смертним» (Рим. 6:12, 8:11; 1 Кор. 15:53; 2 Кор. 4:11). Ісус використовує слово «тіло», коли говорить: «Де труп, там зберуться й орли» (Лк. 17:37). І в інших текстах Нового Заповіту говориться про «тіло», коли мається на увазі «мертве тіло», «труп» (Ів. 19:31; Дії 9:40). Без ілюзій Павло описував наше земне тіло як таке, що не перебуває в домі Господньому (2 Кор. 5:6) і говорить, що «тіло й кров посісти Божого Царства не можуть, ані тілння нетління не посяде» (1 Кор. 15:50).

Тому апостол Павло говорить, що ми «відважні, і бажаємо краще покинути дім тіла й мати дім у Господа» (2 Кор. 5:8). В іншому місці він вигукує: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (Рим. 7:24). Павло знав, що й ми, «маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зітхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла» (Рим. 8:23).

Храм Святого Духа

Тому в ході історії Церкви завжди появлялися люди, які нехтували своїм земним тілом. Їх прагнення стосувалися лише майбутнього, небесного, воскреслого тіла, яке Новий Заповіт називає «нетлінним» (1 Кор. 15:42, 52-54), «у славі» і «у силі» (1 Кор. 15:43), тобто в безперервній Божій присутності.

У зв'язку з цим чимало людей забували про значення земного тіла. При цьому Ісус не раз оздоровлював земне тіло, і послання Юди говорить про те, що архангел Михаїл сперечався з дияволом «про Мойсееве тіло» (Юд. 9). Ісус застерігав про небезпеку, коли «до геєни все тіло твоє буде вкнене» (Мт. 5:29). Павло настановляє своїх читачів: «... і не віддавайте членів своїх гріхові за знаряддя неправедности» (Рим. 6:13), а також надіється, що «Христос буде звеличений у тілі моєму, чи то життям, чи то смертю» (Фил. 1:20).

Християни стародавнього Коринта вважали, що біблійною обітницею про воскресіння можна виправдати будь-яку розпусту: якщо земне тіло так чи інакше перехідне, то навіщо докладати зусилля і вчитися справлятися з тим, що в будь-якому разі призначене для черв'яків і стерв'ятників? На це апостол заперечує словами: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло — то храм Духа Святого, що живе в вас, якого вид Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19-20).

Надії для тіла у вічності

Апостол Павло не вірив у безсмертя душі, укорінене в грецькій філософії. Він був переконаний: «А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас» (Рим. 8:11).

У нашого земного тіла є надія на вічність! Тому Павло пише: «А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушний дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!» (1 Сол. 5:23).

Апостол Павло був впевнений, що Месія Ісус «примирив смертю в людським тілі Його» людей з Богом, щоб «учинити вас святими, і непорочними, і неповинними перед Собою» (Кол. 1:22). У богослов'ї Павла не тільки тіло Христове має значення для спасіння, а й його власне тіло. Тому й пише: «Тепер я радію в стражданнях своїх за вас і доповною недостачу скорботи Христової в тілі своїм за тіло Його, що воно — Церква» (Кол. 1:24).

Приклад воскресіння Ісуса

Сьогодні ми можемо тільки припускати про зв'язок між нашим теперішнім тілом і воскреслим. Деякі відповіді дає лише воскресле тіло Ісуса, тому що «тіло нашого пониження» зміниться так, що стане подібним «до славного тіла Його» (Фил. 3:21).

Важливо, що гріб Ісуса після воскресіння був порожнім. Це означає, що не душа Його перескочила з земного тіла в нову оболонку, а старе, смертне, знівечене, до смерті змучене тіло воскресло і змінилося.

Нове тіло Ісуса було видимим і — хай навіть з трудом — упізнаваним. Воскреслий не був прив'язаний до простору і часу, але тіло Його було матеріальним. Різницю між «природним» і «духовним» тілом неможливо пояснити відмінностями «матеріального» і «нематеріального».

Після воскресіння Ісус не був просто духом. Своїм здивованим учням Він сказав: «Чого ви стривожились? І пощо ті думки до сердець ваших входять? Погляньте на руки Мої та на ноги Мої — це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнаєтесь — бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю» (Лк. 24:38-39).

Учні могли доторкнутися до свого воскреслого Господа і тілі разом з Ним. Він показав їм Свої руки й ноги, що постраждали від мук. Воскресле тіло було зовсім новим, зовсім іншим, але на ньому все ще були ознаки тих страждань, які Він переніс до Свого воскресіння.

Апостол Павло критикував будь-яку зневагу і вороже ставлення до тіла: «Воно ж має вид мудрости в самовільній службі й покорі та в знесилюванні тіла, та не має жкого значення, хіба щодо насичення тіла» (Кол. 2:23).

Упізнаваний Єрусалим

Зрозуміло, що небесний Єрусалим буде зовсім іншим. Він не буде збудований руками людей, а зійде «із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого» (Об. 21:2).

Біблія говорить, що Новий Єрусалим буде побудований з інших матеріалів, що в ньому не буде ні храму, ні сонця, ні місяця, «слава бо Божа його освітила, а світільник для нього — Агнец» (Об. 21:23).

Але, як і стародавній Єрусалим, апостол Іван називає його «святим містом». І святе місто, яке від Бога зійде на нову землю, — це не просто узагальнене «місто Боже», це цілком упізнаваний Єрусалим. Про вічність інших міст можна тільки здогадуватися. Єрусалим можна буде знайти під новим небом на новій землі, зі стінами і ворітьми, ринковою площею, зовсім новим, зовсім іншим, цілком бездоганим — і все ж цілком упізнаваним як місто Єрусалим!

Апостол Павло звертав увагу на те, що земне і небесне нерозривно пов'язані одне з одним: «І як носили ми образ земного, так і образ небесного будемо носити» (1 Кор. 15:49); а також що земне повинно передувати небесному, що небесне повністю залежить від земного: «Та не перше духовне, але звичайне, а потім духовне» (1 Кор. 15:46).

Ім'я на івриті свідчить про подвійність

Рабинські учителі вказують на те, що граматична форма єврейського слова Єрусалим — «ієрушалаїм» — позначає два предмети. Як духовне тіло припускає фізичне, наявність небесного Єрусалима припускає присутність земного. Талмуд цитує слова рабина Йоханана: «Святий, хай буде славне ім'я Його, говорить: «Я не ввійду в небесний Єрусалим, поки не зможу ввійти у земний». На питання про те, чи є небесний Єрусалим, рабин відповідає цитатою з Псалма 122:3: «Єрусалиме, збудований ти як те місто, що злучене разом» із земної і небесної складових.

Стародавній, сьогодні видимий і часто такий недосконалий Єрусалим нерозривно пов'язаний зі своїм небесним напарником.

Йоганнес Герлофф.

НЕ ДОЗВОЛЯЙТЕ СЕБЕ ЗВЕСТИ!

Сьогодні багато людей вважають пророка безпомилним і сліпо довіряють будь-якому його слову. У формуванні такого ставлення свою роль зіграла неосвіченість самих віруючих, які дозволили цьому розвинути.

Павло попереджував, що ціль духів облящення — вводити в оману, а лжепророки намагатимуться спокусити вибраних. З цієї причини на гачок до лжепророків попадають саме віруючі. А оскільки ворог дуже вміло маскується і видає себе за ангела світла, Новий Заповіт дає ясну вказівку випробовувати все (1 Сол. 5:21). З цієї причини ми несемо величезну відповідальність за те, що слухаємо і що пускаємо у своє серце.

Бог не ворухить устами пророка

Дехто думає, що коли людина пророкує, Сам Бог ворухить її устами. Насправді це не так, саме пророк обгортає у слова отриману інформацію. Найчастіше слово, яке приходить до пророка, проходить кризу призми його мислення, через його серце, його рани, страхи і все, чим він наповнений. Слово наче обрамлене натурою самої людини. Саме з цієї причини Бог зацікавлений більше в нашій здатності змінюватися, ніж у здатності пророкувати...

Розуміючи це, саме ми несемо відповідальність за те, що слухаємо і що пускаємо у своє серце. Але буває страшний стан, коли людина починає вірити у власну непогрішність. І думає, що все, що вона бачить і чує, стовідсотково приходить від Бога і його не потрібно досліджувати. Особливо це ускладнюється, коли людина має досвід точного пророчого висловлювання.

Коли таку безпомилку у власних очах людину намагаються поправити, спрацьовує те, наскільки вона зріла і наскільки відкрита для істини. Іноді пророки дуже боляче сприймають будь-яке зауваження.

Відкинутий пророк починає самоутверджуватися, а для цього йому необхідний ринок збуту його товару. Він починає шукати людей не для того, щоб їм служити, а для того, щоб використати їх для власної вигоди в самоутвердженні і самопросуванні. Іноді це виглядає як самопожертва, а деколи здається, що це благословенне служіння, повністю віддане людям.

Але все це тільки ширма. У цій точці пророк стає на дорогу лжепророка і замість пророкувати починає прорікати. Цікаво, що на івриті пророк і прорікач — це одне слово! Між істинним пророцтвом і прорікуванням, тобто вішунством, дуже тонка грань. Служниця, одержима духом вішунським, називала дуже точні речі, але апостол Павло вигнав цього демона.

Навіть коли ці люди сотні раз повторюють ім'я «Ісус», все одно увага звернена саме до них, а не до Христа. Навіть ім'я Христа деякі люди використовують для досягнення своїх цілей, тому що вірять, що їх цілі — на сто відсотків воля Божа.

У такому стані вони відкривають себе для духів облящення і стають зброєю в руках ворога. Тому апостол Павло й застерігав: «... щоб вас сатана не перехитрував, — відомі бо нам його задуми» (2 Кор. 2:11).

Один із проявів таких хитростей — це коли ворог використовує у своїх цілях дарування пророкуючої людини, перетворюючи її дар пророцтва на дар вішунства. Непрошення, образи та інші рани відкривають доступ ворогові в наше життя, через які він завдає шкоди, використовуючи наші обдарування для своїх цілей.

Це добре видно на прикладі Валаама. Балака взагалі не цікавило, що говорить з цього приводу Бог. Йому потрібні були пророчі здібності Валаама — і він їх купив! А Валаам таки продався.

Ця історія — яскравий приклад того, як ворог намагається використати пророкуючих людей у своїх цілях. Між пророцтвом і вішунством (ворожінням) тонка грань і лише стан серця визначає, на якому ти боці.

У таких зведених людей виникає ряд проблем в їх мисленні і поведінці. Часто вони надміру впадають у містику. Вони всюди «бачать»

Ісуса чи демонські сили, постійно перебувають в оточенні ангелів і покриті ореолом таємничості. Вони завжди в «дусі», і складається враження, що вони взагалі не ходять по землі. У них завжди є на все відповідь і свіже об'явлення. З ними неможливо говорити про прості побутові речі, зате в них завжди є свіже духовне переживання. Їм дуже подобається виглядати особливо духовним, не таким, як всі інші смертні люди. Корегувати їх переконання неможливо з причини їх непогрішності, а будь-яку незгоду з їх думкою вони розглядають як нападки на самого Христа.

Ці люди не вміють будувати відносини, їм завжди треба бути апостолами чи пророками, що вказують всім іншим правильний напрям. Вони нікому не підзвітні, часто облаштовують своє власне царство і не перебувають ні в якому місцевому братстві. Питання про їх підзвітність і взаємостосунки з іншими завжди розглядаються як релігійні нападки. Об'явлення вони одержують завжди тільки від Бога «безпосередньо» і тому не в змозі почути слово від близьких.

Як правило, вони самітники з «синдромом Іллі» — усіх пророків вбили і моєї душі шукають. Лише я борець за правду. Інших служінь просто не існує. В їхніх пророцтвах немає любові і підбадьорення, вони завжди директивні за природою і схиляють до прийняття певних рішень, часто пов'язаних саме з тим, що необхідно робити на думку такого пророка.

Вони маніпулюють людьми і тримають їх під контролем своєї «духовності», роблячи людину залежною від своєї думки.

На жаль, вони не усвідомлюють відповідальності за те, щокладають в серця людей, що свідчить про їх повну байдужість до життя людини. Їх не турбує, як вплинуть їхні слова на людину. Вони втручаються в інтимне життя своїх adeptів, щоб мати повний контроль над їх життям.

Сім'ї таких людей, як правило, проблемні. Їхні партнери в подружжі або взагалі не віруючі, або пригнічені контролем і маніпуляцією. Часто їх власне життя не влаштоване і не відповідає біблійним стандартам служителя. Вони осуджують в інших власні гріхи і критикують все, що не збігається з їх стандартами.

Сліпа довіра пророкам

Багато людей сліпо вірять всьому, що сказав пророк. Вони не просто не досліджують те, що чують, а й починають облаштовувати власне життя на основі того, що чули. Проблема полягає не лише в тому, що вони не можуть розпізнати спокусу, а ще й в тому, що вони починають свої власні рішення «підтягувати» під ці пророцтва, переконуючи себе в правильності вибору. А коли зазнають невдачі чи краху віри, перекладають відповідальність саме на пророка.

Ніхто, окрім мене самого, не може нести відповідальності за мій вибір. Пророче слово може дати мені напрям чи натхнення, але спиратися я повинен тільки на Писання.

Дуже часто люди стають жертвами пророків. Вони починають хвалити і прославляти своїх гуру. Вони вже не уявляють власного життя без своїх наставників. Втрата відносин з таким пророком загрожує руйнуванням всього життя (зі слів того ж пророка). Вони починають бути ведені страхом і будують своє життя винятково на рекомендаціях своїх ідолів. Ці люди стають вірними послідовниками і захисниками свого вчителя. Для них він — живе втілення божества і приклад благочестивого і праведного життя. Таких людей неможливо виправити. Вони не слухають нікого, окрім свого вчителя, і сліпо вірять кожному його слову.

Яким чином вони потрапили під такий сильний вплив цих «пророків»? Відповідь знаходимо у словах Христа: «... бо надходить князь світу цього, а в Мені він нічого не має» (Ів. 14:30). Інакше кажучи, якщо ворогові ні за що зачепитися в нашому житті, то він і не зачепиться. Тому необхідно не лише бути уважними до того, що ми слухаємо, а й потурбуватися, щоб наше життя було цілісним і без серцевих ран. Щоб ми були достатньо зрілими і здатними розрізняти справжнє служіння пророка від підробки.

Олександр Штейнгард.

БІБЛІЯ

Біблія — це одна цілісна книга. Читаючи її вибірково, неможливо усвідомити всю красу Божого об'явлення.

Ісус — ключ до розуміння і правильного тлумачення Біблії. Ісус — основна тема всієї Біблії. Сам Господь підкреслює це п'ять разів: у Мт. 5:17; Лк. 24:27, 24:44; Ів. 5:39; Євр. 10:7.

Старий Заповіт

Старий Заповіт — це: п'ять книг Закону — основа для Христа; 12 історичних книг — приготування до приходу Христа; п'ять поетичних книг — спрага за Христом; 17 пророчих книг — очікування Христа.

Буття 1-11 — походження народів; Буття 12-50 — вибрання юдейського народу; Вихід — відкуплення народу; Левит — освячення народу; Числа — напрямок для народу; Повт. Закону — настанова для народу.

Через юдейський народ Бог підніс всьому світові

два найважливіші подарунки: живе Слово (Ісуса) і записане слово (Біблію).

Приготування до приходу Христа: Ісус Навин — володіння народом; Судді, Рут — утиски народу; 1 Сам. — стабілізація становища; 2 Сам. — розширення меж; 1 Цар. 1-11 — слава народу; 1 Цар. 12-22 — розділення; 2 Цар. 1-17 — занепад північного царства; 2 Цар. 18-25 — переселення південного царства; 1 Хр. — підготовка до будівництва храму; 2 Хр. — зруйнування храму; Ездра — відновлення храму; Неемія — відновлення міста; Естер — захист для народу.

Спрага за Христом: Йов — спрага за заступництвом Христа; Псалми — спрага за спільністю з Христом; Приповісті — спрага за мудрістю в Христі; Еклезіяст — спрага за задоволенням у Христі; Пісня над піснями — спрага за возз'єднанням із Христом.

Очікування Христа: Осія, Йоїл, Амос — очікування відновлення народу; Ісаія, Михай — очікування спасіння різних народів завдяки Христу; Овдій, Йона, Наум — очікування кари для навколишніх народів; Софонія, Авакум — кара для Юдеї та інших народів; Єремія, Плач Єремії — очікування утвердження заповіту в Христі; Єзекиїл — очікування духовного оновлення народу; Даниїл — очікування політичного відновлення народу; Огія, Захарія, Малахія — духовне і моральне відновлення народу.

Новий Заповіт

Новий Заповіт — це: чотири Євангелія — про яв Христа; Дії апостолів — поширення звістки про Христа; послання — доктринальне тлумачення і практичне застосування правди про Христа; Об'явлення — завершення всього у Христі.

Євангеліє від Матвія показує юдеям Христа як Царя; Євангеліє від Марка зображає Христа римлянам як Слугу; Євангеліє від Луки являє Христа поганам як Людину; Євангеліє від Івана являє Христа світові як Бога.

Те, що було надією в Старому Заповіті, стало дійсністю Нового Заповіту, коли Бог увійшов в історію цього світу як Людина. І в Діях читаємо, як учні по всьому світу проголосили звістку про Христа.

Послання Павла пояснюють, що отримали ті, хто вірує в Христа: Рим. — відкуплення в Христі (3:24); 1 Кор. — освячення в Христі (1:2); 2 Кор. — перемога в Христі (2:14); Гал. — свобода в Христі (2:4); Еф. — єднання в Христі (1:3); Фил. — радість у Христі (1:26); Кол. — повнота у Христі (1:28); 1 Сол. — очікування другого пришествя Христа (1:3); 2 Сол. — слава в Христі в час Його пришествя (1:12); 1 Тим. — вірність в Христі (1:14); 2 Тим. — здоров'я в Христі (1:13); Тит — стійкість в Христі (1:9); Фил. — благо в Христі (вірш 6).

Соборні послання спонукають наслідувати Христа: Євр. — заклик до досконалості в Христі (6:1); Як. — заклик до мудрості в Христі (1:5); 1 Петр. — заклик до покори в Христі (1:2); 2 Петр. — заклик до очищення в Христі (1:9); 1 Ів. — заклик до єдності з Христом (1:7); 2 Ів. — заклик йти за Христом (в. 4); 3 Ів. — заклик жертвувати на діло Христа (в. 5-8); Юди — заклик боротися за віру в Христа (в.3); Об'явлення — завершення історії людства в Христі. Божий план для цього світу завершується правлінням Христа.

Біблія — це Слово Боже. У ній немає неправди, неточностей або помилок. Не довіряючи Біблії, ви не довіряєте Богові.

Біблію можна зрозуміти кожен, хто читає її, прохаючи в Бога допомоги в її розумінні і бажаючи виконати те, що в ній написано.

Біблія потрібна не для того, щоб дізнатися про існування Бога чи частково пізнати Його. Лише завдяки Біблії ми можемо почути Добру Новину, провадити духовне життя, розуміти Божу волю і пізнавати Бога Таким, Яким Він Себе нам явив.

У Біблії написано все, що Бог вважав за потрібне відкрити людям, усе, що потрібно знати про спасіння, довіря і повний послух Богові, усе, що потрібно для того, щоб жити праведно і до владости Богів.

ЯК ЗВІЛЬНИТИСЯ ВІД КРИТИКАНСТВА

Нема нічого, що пригнічує більше, ніж людина з духом критиканства. Звільнитися від нього вельми складно. Багато людей настільки занурилися в критику, що вона здається їм нормальною.

Критикувати легко, тому що легше знайти негатив у всьому. Потрібні зусилля, щоб стати тим, хто вселяє надію.

Розпізнання критиканства

Зазвичай люди з духом критиканства мають негативний погляд на життя. Самі вони можуть заперечувати це, але збоку це дуже помітно.

Коли вони говорять про людину чи ситуацію, вони зосереджені на негативі і практично не бачать можливості змінити ситуацію. Їхня увага зосереджена на недоліках. Вони багато і часто обурюються. Вони не вміють жити, не нарікаючи. Вони завжди чимось засмучені.

У людей, які досягають мети чи добре справляються з усім, вони намагаються відшукати, що в них не так, і зосереджуються на цьому.

Вони зазвичай наголошують на тому, «проти» чого вони виступають, а в тому, що вони підтримують, дуже мало доброго. Вони рідко бувають задоволеними.

Що живить дух критиканства

Почуття незахищеності. Доволі часто критика йде через людей, які не дуже впевнені в собі. Ми часто бачимо інших людей крізь призму того, якими ми бачимо себе. Таким чином, ми проєктуюмо на інших токсичність, яку насправді носимо в собі.

Самозвинувачення. Критика підживлюється звинувачувальним духом, особливо словами, які ми говоримо. Коли ми критичні щодо інших, це допомагає нам не мати діла з самими собою; береже від зіткнення з проблемами власних сердець.

Гіркота. Критика зростає в людях, які носять гіркоту і непростення у своєму житті. Незцілені розчарування впливають на їх точку зору.

Порівняння. Коли ми не впевнені в тому, хто ми і де ми, цілком очікуваним проявом стає критика інших. Ми часто критикуємо тих, хто загрожує нашій незахищеності і відсутності нашого зростання.

Перфекціонізм. Тим, хто володіє критичним духом, важко догодити, вони постійно незадоволені. Це робить відносини з ними сумним досвідом.

Відсутність радості. Ви не можете бути наповненими критикою і радістю одночасно. Корисно дивитися на проблеми, але з думкою про пошук надії на їх вирішення. І ніщо не виснажує радість більше, ніж звичка бачити лише помилки і недоліки.

Утікайте від критиканства

Якомога менше беріть участь в негативних обговореннях. Нема нічого ефективнішого для зруйнування негативних звичок, ніж просто уникати негативу. Це, можливо, одна з найскладніших звичок, яку слід виробити, але один із найнеобхідніших кроків до звільнення, коли це стає частиною нашого життя.

Будьте підзвітними. Скажіть тим, хто любить вас і зможе закликати вас до відповідальності, про своє бажання змінитися. Дайте їм дозвіл осмикувати вас, коли ви стаєте на колію критики, щоб ви могли стриматися. Це вимагатиме смирення, але стане напрямком до перемін у вашому житті.

Оточіть себе людьми надії. Можливо, буде нелегко відшукати таких, але це того варте. Знайдіть людей, які знають де і як відшукати надію серед складних обставин. Будьте з ними. Вчіться в них. Ретельно сформууйте свою точку зору з їх допомогою.

Перестаньте думати про себе погано. Відкиньте негативний погляд на себе самих. Ми прямуємо дорогою благодаті більш ефективно, коли застосовуємо цю благодать насамперед щодо себе. Наступного разу, критикуючи когось, подумайте, чи не свої власні проблеми ви відображаєте в цьому?

Розірвіть відносини з критиканством. Прийміть рішення, що ви більше не дозволите йому бути частиною вашого сприймання життя.

М. Х.

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ІЗРАЇЛЬ

Ізраїль — одна з найменших країн, в якій проживає менше 0.1 відсотка населення. Із 690 резолюцій Ради Безпеки ООН, прийнятих до 1990 року, 429 були проти Ізраїлю.

В Єрусалим приходять листи і посилки зі всього світу, на яких адресатом вказаний «Бог» (часто адреса одержувача — це «Стіна плачу», «Райський сад» або «Сьоме небо»). Раз на рік всі ці листи поміщають серед каміння Стіни плачу.

На частку Ізраїлю припадає майже 80 відсотків світового виробництва ювелірних і близько 40 відсотків промислових алмазів.

Ізраїль має найбільший арсенал авіації (після США, Росії і Китаю — понад 250 бойових літаків F-16).

34 відсотки ізраїльської робочої сили мають вищу освіту. Ізраїль — третя індустріальна держава у світі після США і Голландії.

Ізраїль має найбільшу кількість вчених на 10 000 населення (Ізраїль — 145, США — 85, Японія — 70, Німеччина — 60).

Ізраїль — єдина країна на Близькому Сході з ліберально-демократичним улаштуванням влади, при цьому вона більш ліберально демократична, ніж будь-яка інша країна світу.

В Ізраїлі найбільший відсоток емігрантів щодо загальної кількості населення. Емігранти приїжджають в пошуках демократії, релігійних свобод і економічних можливостей.

Це третя країна світу за рівнем освіченості населення і перша — за кількістю комп'ютерів і музеїв на одну людину.

Найцінніші сувої з числа знайдених в Кумранських печерах Мертвого моря демонструються в «Храмі книги», розташованому на території Музею Ізраїлю в Єрусалимі. Однак більшість найцінніших знахідок зберігаються в сейфах музею Рокфеллера у східній частині Святого міста.

Тільки в російській і вірменській мовах знак @ називають собачкою. На івриті це звучить значно більш екзотично — штрудель.

У 2000 році в Ізраїлі в долині Армагедон (біля підніжжя гори Тель-Меґіддо) тисячі журналістів з камерами очікували кінця світу, тобто остаточної битви Добра зі злом. Вони хотіли першими написати і відзняти свіжий репортаж про битву.

Ізраїль лідирує у світі за виживанням пацієнтів зі злоякісними новоутвореннями (за даними Ізраїльської асоціації раку). За показниками виживання

онкологічних хворих Ізраїль перегнав такі країни, як США, Фінляндія, Італія і Норвегія.

Коли в 1948 році Ізраїль опинився без грама нафти, за пропозицією інженерів переробних заводів були продуті водою під великим тиском всі нафтові резервуари. У результаті з отриманої емульсії добули 30 тисяч тонн пального!

Ізраїль посідає друге місце у світі за кількістю випущених нових книг на душу населення.

В Ізраїлі попри відносно маленьку територію ще дуже багато неосвоєних земель.

Альберт Ейнштейн відмовився в 1952 році зайняти пост президента Ізраїлю. При цьому він заповів усі права на свої праці і використання свого іміджу (включаючи відомий знімок з язиком) Єрусалимському університету.

В Ізраїлі, окрім євреїв, проживають представники ще близько 70 національностей.

Ізраїль відчуває дефіцит води, і будь-який дощ сприймається як благословення з небес.

В середній ізраїльській сім'ї троє-четверо дітей.

В Ізраїлі найвищі (після Швеції) податки.

Величезна частина бюджету припадає на оборонне відомство.

В Ізраїлі чудова якість доріг, але максимальна швидкість на них — 110 кілометрів на годину.

ЛАНЦЮЖОК ЛЮБОВІ

Брайан їхав безлюдною дорогою і побачив на узбіччі автомобіль. В ньому сиділа якась старша жінка. Брайан зупинився перед її автомобілем і запитав, що трапилось. Жінка була дуже налякана. Її автомашина зламалася. За весь час, поки вона там сиділа, ніхто не зупинився.

Молодий чоловік відрекомендувався: «Мене звати Брайан Андерсон». І попросив жінку пере-

сісти в його машину, де їй буде тепліше, а сам з'ясував причину зупинки. Виявилось, що треба було замінити колесо, що він і зробив.

Жінка запитала, скільки вона винна за роботу, зауваживши, що ціна не має значення. Брайан відповів, що вона йому нічого не винна, він просто допоміг їй у скрутну хвилину. А якщо їй дуже хочеться віддячити, то наступного разу, коли вона побачить когось у скруті, хай згадає про нього і допоможе.

Через кілька кілометрів жінка побачила ресторан. Вона зайшла до нього, щоб зігрітися і перекусити. Офіціантка, яка обслуговувала її, привітно усміхнулася, хоча було видно, що вона цілий день на ногах і що їй незабаром народжувати. Але ні праця, ні вагітність, ні втома не позбавили молодую жінку доброзичливості.

Коли відвідувачка закінчила їсти, то розплатилася банкнотою в 100 доларів. Офіціантка пішла по здачу. А повернувшись, виявила, що жінки немає.

І тут вона помітила на столі записку. І розплакалася, коли прочитала те, що написала їй відвідувачка: «Ви мені нічого не винні. Я просто пройшла мимо. Хтось допоміг мені сьогодні, як це я роблю для вас. Якщо ви хочете справді заплатити, то не дозволяйте цьому ланцюжку любові закінчитися на вас».

Під серветкою на столі лежали ще чотири банкноти по 100 доларів. Як могла та жінка знати про скруту, в якій опинилися вони з чоловіком?!

Вдома молода жінка пригорнула до чоловіка, ніжно поцілувала його і тихо промовила: «Усе буде добре. Я люблю тебе, Брайане Андерсоне».

Сьогодні знаменита Нобелівська премія – беззаперечно, найпрестижніша нагорода в усьому світі. Її щорічно присвоюють за культурні, академічні і наукові досягнення. Серед тих, що її одержували, такі знамениті персони, як Вільгельм Рентген (винахідник рентгенівських променів), Шимон Перес (президент Ізраїлю), Джим Картер (президент США), а також наша землячка (вона родом з Івано-Франківська) Світлана Алексієвич.

Багатьом відомо, що Нобелівську премію заснував Альфред Нобель, але мало кому знайома цікава історія, яка ховається за цим.

Альфред Нобель народився 1833 року в Стокгольмі, у сім'ї інженера. Його батько, Еммануель Нобель, спеціалізувався на будівництві тунелів і мостів. Коли Альфред підріс, він почав працювати разом зі своїми братами в сімейному бізнесі батька. Для того, щоб будувати дороги в гірській місцевості, у той час використовували такі вибухові речовини, як нітрогліцерин і порох. Але проблема полягала в тому, що нітрогліцерин було дуже важко транспортувати у віддалені місця, адже він вкрай чутливий навіть до невеликих поштовхів. Саме тому в 1864 році, під час того, як робітники вантажили нітрогліцерин, на фабриці батька стався вибух, який забрав життя шістьох чоловіків, включаючи рідного брата Альфреда — Еміля.

Після цього трагічного випадку молодий Альфред почав думати про те, як зробити вибуховий пристрій безпечнішим, потужнішим і щоб його при цьому було легко транспортувати. Маючи деякі знання в галузі хімії, він почав експериментувати. І ось одного разу, коли нітрогліцерин випадково розлився на діатоміт (осадкову гірську породу) і висох, вийшла цікава суміш, яку легко було транспортувати, але яка за

НОБЕЛІВСЬКА ПРЕМІЯ: вражаюча історія її засновника

потужністю вибуху не поступалася нітрогліцерину.

З часом, додавши туди кілька інших речовин, Альфред Нобель запатентував вибухову речовину, яку спочатку назвав «вибуховий порох Нобеля». А через деякий час Альфред вирішив дати своєму винаходу грецьке ім'я «динаміт», що означає сила. Ця речовина миттєво стала популярною, адже її легко можна було застосовувати в різних цілях.

За короткий час винахід динаміту приніс Альфреду славу і великі гроші. Спочатку динаміт використовували в мирних цілях для підризу шахт, будівництва доріг і знесення старих споруд, але потім, враховуючи його силу і потенціал, люди почали застосовувати його в

воєнних цілях. Незважаючи на те, що Альфред був пацифістом, спокуса великих грошей призвела до того, що він спорудив 90 фабрик з вироблення динаміту та іншого виду озброєння.

1888 року, коли помер його рідний брат Людвіг, одна французька газета замість некролога про Людвіга надрукувала некролог про Альфреда. Заголовок проголошував: «Торговець смертю мертвий!». А в самій статті автор жорстко критикував Альфреда за його винахід динаміту і за багато смертей, які він спричинив. Автор обурювався, що Альфред Нобель казково розбагатів на тому, що винайшов спосіб у найкоротші терміни знищувати максимальну кількість

людей... (Цікаво, що помилкові некрологи часто появлялися в пресі. Зокрема Марк Твен, прочитавши в газеті некролог про себе, прокоментував його так: «Чутки про мою смерть явно перебільшені»).

Отож прочитавши статтю про себе у відомій газеті (а він тоді жив у Парижі), Нобель остаточно розчарувався і вирішив, що після своєї смерті хотів би залишити зовсім іншу спадщину! Щоб його пам'ятали не як винахідника потужної зброї, а як людину, що поклала своє життя для досягнення миру на землі.

І ось 27 листопада 1895 року у шведському клубі Парижа Альфред заснував Нобелівську премію, віддавши в новий фонд 94 відсотки всього свого майна. Тоді це був 31 мільйон шведських крон — на сьогодні приблизно 472 мільйони американських доларів!

Так появилася найпрестижніша нагорода у світі — Нобелівська премія.

Сьогодні Нобелівську премію щорічно вручають людям, які внесли величезний вклад в такі науки, як фізика, хімія, література, медицина, а також за досягнення миру на землі. Переможцям дають велику золоту медаль із зображенням Альфреда Нобеля і грошовий приз, еквівалентний 1,4 мільйона доларів!

Кажуть, що до затвердження Нобелівської премії Альфред, маючи величезні статки, страждав на депресію. Він ніколи не був одружений, у нього не було близьких друзів. Його єдиним другом був пастор протестантської церкви в Парижі Натан Сьодерблом. За розповідями обізнаних людей, саме пастор зіграв велику роль в тому, що Альфред перекаваліфікувався із зброяра на філантропа. (Цей пастор сам одержав Нобелівську премію миру в 1930 році). Слухаючи проповіді пастора Натана, а також регулярно відвідуючи церкву і займаючись доброчинністю, Альфред значно поліпшив свій емоційний стан...

Може, у вас немає сьогодні 472 мільйони доларів і ви не можете заснувати престижну премію, але, роблячи добрі вчинки для інших, ви також можете залишити після себе добрий слід.

Хтось одного разу сказав, що в житті кожної людини є два найважливіші дні: перший — коли вона народилася, а другий — коли дізналася навіщо...

ТАК МИ ПІЗНАЛИ ЛЮБОВ...

«Ми пізнали любов, бо Він за нас поклав свою душу; і ми маємо класти душі за братів. А хто має багатство світу й бачить, що його брат у нестатках, та зачинає серце своє від нього, то як може Божа любов перебувати в такому? Дітоньки мої, любімо не словом та язиком, але ділом та правдою» (1Ів. 3:16-18).

Бог є любов. Пізнання Його, а отже, зміцнення Його присутності в нас залежить від примноження в нас любові. Як не дивно, любов не лише творить відповідні діла, але й не може без них існувати у повноті. Ап. Іван каже: якщо не виявляємо свою любов у ділах, значить, не любимо. Якщо любимо Бога, то робимо для Нього все, чого Він хоче від нас, найперше – виконуємо заповіді Його, де й сказано про любов. Якщо любимо брата, то не залишимо його в біді, у скрутних обставинах, коли ж відвертаємось, то наша любов – лише на словах, інакше кажучи, її немає.

Якщо ви скажете: я люблю, то фраза буде ніби не закінчена, поки ви не скажете, кого або що. Можна постійно носити у своєму серці радість, не ділячись, якщо немає бажання, нею ні з ким, – вона через те не стане менша; можна зберігати в собі мир, і він не вимагатиме від вас, щоб його комусь подарували, але не так любов. Вона потребує відповідних практичних діянь.

Звідки б ми знали, що Бог нас любить, якби Він не зробив для нас цілу низку неочінувано добрих справ: послав Сина Свого у світ, простив наші гріхи, подарував вічне життя, дав нам від Духа Святого. Як виявляв Свою любов до людей Ісус, перебуваючи на землі? У великих ділах милосердя. Він і нині, займаючи місце по десниці Отця, не забуває про людство. Більшість із нас прийняли у своє серце Христа не тому, що ми багато читали або чули про Нього, а тому, що пізнали на собі діла Його любові і саме через це зрозуміли, що фраза, з якою часто звертаються до невірних християн, – «Бог тебе любить!» – не пуста формальність.

Благодійність, якщо говорити загалом,

то, свого роду, жертва, яка до вподоби Богові (Євр. 13:16). А жертва – це щось таке, що потребує зусиль: десь треба себе обмежити, примусити, щось треба відірвати від своїх потреб; але якщо благодійність має в основі любов, вона приносить лише радість і задоволення.

Уявіть, що вам сказали: ви повинні залишити свою домівку, кинути свій народ, відкритися від своєї віри й піхити в чужу країну, практично, не маючи жодних перспектив на нормальне там існування, і все це тільки через те, що ваша стара родичка-іноземка захотіла померти на своїй батьківщині. Мало хто зрадив би такому. Але саме в таких обставинах опинилася Рут, лише з однією різницею: ніхто її не примушував, вона це зробила, бо любила свою свекруху, і дуже велика жертва молоді моавитки не стала для неї нещастям, – навпаки, принесла радість і велике Боже благословення.

Йонатан приліпився серцем до Давида і зробив для нього безліч добрих справ, у тому числі і врятував йому життя. Молодий принц навіть готовий був поступитися місцем на своєму царському престолі – місцем, за яке кожний незаконний претендент міг поплатитися життям. Та й Йонатан, напевно, не поступився б нікому, хто захотів би привласнити його спадок, але для Давида він зробив це легко і з радістю, зробив за власною ініціативою.

Про любов душевну ми говорити не будемо, бо кожний добре уявляє собі, що це: напевно, немає на землі людини, яка б не звідала любові до батьків, до дружини чи чоловіка, до дітей тощо, але далеко не кожний, навіть віруючий, переживає у повноті любов Божу. Любов дає Бог і дає лише тим, хто приготував для неї своє серце. Тому написано: «Дбайте про любов (в оригіналі «дбати» – «гнатися за чимось, рватися вперед, домагатися») (1Кор. 14:1). У російському перекладі Біблії тут вжите слово «достигаєте». Як можна її досягнути?

Ап. Павло в Посланні до римлян пише, що любов Божа вилася в наші серця Духом Святим. Приймавши Духа Святого, ми прийняли й любов Божу. Чому ж тоді її так мало в нас?

Дари приносяться в наші серця так само, як і любов Божа, з Духом Святим. Ось з'явилися їх перші невеличкі прояви. Це чудово, але якщо ми не застосовуємо їх, не тренуємо, вони так і залишаться в

зародку. Напевно, кожен із нас може назвати людей, котрі мають добре розвинені дари, але у своєму ставленні до людей залишаються такими ж, якими були й до навернення. Вони не дали зрости тому «завдатку» любові, що його отримали свого часу від Господа. Вони не вправлялися у доброчинності – «то як може Божа любов перебувати» в таких? Найголовніше Боже животно в них у стані зачатку.

Любити брата, родича, у принципі, не так складно, зовсім інша ситуація з ворогами, яких ми у своєму ходінні земною «долиною плачу» аж ніяк обминути не можемо. Нерідко від хороших віруючих доводиться чути: «Вже всіх можу любити, а от ворогів – ніяк». Всіх чи не всіх – з'ясувати не дуже важко, питання в іншому: якою любов'ю – душевною чи Божою?

Візьмемо найпростіше: кого вже ми любимо беззастережно й самозречено, то це дітей. Щоб з'ясувати, яка ж вона, наша любов, духовна чи душевна, відкримо 1Кор. 13:4, де йдеться про любов Божу. Візьмемо перші слова цього вірша: «Любов довготерпить...» і пригадаємо, які слова ми інколи вживаємо, вживаючи нашим коханим діткам за їх непослух, як ми вимагуємо паском, перехиливши їх через коліно, коли вони ще не дуже великі, буквально втрачаючи самовладання, які почуття в нас з'являються, коли наші підлітки без попередження десь затримуються пізно увечері. Потрібно продовжувати? Отож.

Таким чином, коли душевна любов до найдорожчих людей нерідко нас підводить, то до ворога її застосувати абсолютно неможливо. «Понести» ворога під силу лише любові Божій, яка «не дратується, не гнівається... усе покриває... все терпить». Бог не дає її відразу в повній силі, а при нашому великому бажанні досягнути її вона поступово зростає в нас, переходячи із сили в силу. Її найвищий ступінь – любов до ворогів. Вона властива досконалим. Найперший же, найнижчий її ступінь – це «вороги чоловікові – домашні його» (Мт. 10:36). Полюби їх Божою любов'ю – і матимеш перший серйозний успіх у своєму духовному зростанні.

Великим успіхом також буде, якщо ти зробиш кілька кроків у напрямку примирення з ворогом, хоча б звільнившись від ненависті до нього, якщо вона – не дай Боже! – уже поселилася у твоїй душі. Такими кроками Ісус називає благословення

(«благословляйте їх»), молитву та добрі справи – «робіть добро тим, котрі ненавидять вас» (Мт. 5:44). Усі ці дії передують любові, і ви ніяк не зможете піднятися до найвищого щабля, не звільнившись від бажання не бачити і не чути тих людей, які вам чинять зло. Якщо ж ви почнете рухатися у правильному напрямку, у серці відбудуться великі зміни, і, цілком можливо, що більші зміни стануться в серцях ваших ворогів. Не виключено, і може виявитися, що ваш ворог не така вже й погана людина. А там і до любові недалеко.

Один знайомий служитель розповів мені якось таку історію. Є у нього в церкві одна сестра, Оля її звуть. Хороша сестра, сумлінна, але часто жалілася на сусідку свою стару. Мовляв, зненавиділа їх із дочкою, ходить по сусідах, розповідає, ніби вони сектанти, на неї ворожать, підсипають їй під килимок якогось зілля, газ пускають під двері, словом, роблять все, аби скоріше відправити її на той світ. Стосунки загострилися до краю після Майдану – бабця росіянка. Щоб помститися, почала будити їх ночами. Вдень висиплять, а вночі через кожні півгодини стукає у стіну. Сестра з дочкою змушені були перебраться у другу кімнату. Бабця обмовляла їх перед людьми, дехто вірив, ідуть мимо – відвертаються. Що вже Оля їй не казала, нічого не допомагає, хоч квартиру міняй.

«Сварилася з нею?» – запитує служитель. – «Та з нею ж інакше не можна!». – «А ти спробуй. Поговори лагідно, якийсь подаруночок невеличкий зроби, квіти там, чи цукерки якісь...» – «Та ви що? Як з нею лагідно заговорити! Ми вже два роки не розмовляли. Вона мене обматюкає та й ото все». – «А ти помолися гарненько, попроси Бога, щоб уладнав ваші стосунки». – «Три роки вже прошу. А вона ще більше шаленіє». – «Ти от що, Олю, спочатку покайся перед Богом, бо бачу, що й ти поводишся не завжди як належить». – «Ну, буває... Та ж терплю вже нема!». – «Отож-бо. Тому спочатку попроси у Бога прощення. А потім помолися, щоб Бог впокорив ваші серця і створив вам умови для примирення. Але гляди, тобі доведеться переступити через свою нехті, прийняти сусідку не як ворога, а як... як, скажімо, сестру». Оля лише важко зітхнула.

А за кілька місяців прибігла до пастора радісна, весела. «Що, – питає він, – вдалося?». – «Це просто чудо!» – вигукнула вона й стала розповідати: «Ви мені сказали,

що треба якось лагідно до сусідки, то я вже і з одного боку заходила, і з другого. І сунуць їй якось понесла, – вона в мене перед носом дверима грюкнула. Нічого не виходить. Тоді я стала молитися, як ви мені сказали. Десь близько місяця молилася: створи, Боже, умови... Бо я вже до краю з нею стомилася, нерви не витримують. І раптом у бабці біда. Десь на тиждень у Росію поїхала до своїх, а сусіди зверху – там п'яничі живуть – затопили її гарячою водою. І так затопили, що сухого місця нема, паром усе розмочило. У квартирі сморід, дихати нічим, шпалери на стінах поздувалися, лінолеум на підлозі пішов пухирями... У мене найперше – зловтіха в серці: ось тобі за твоє зло, будеш тепер знати, але відіграла ці думки, помолилася за неї, щоб Бог допоміг їй з ремонтом. Певно, Господь почув, бо скоро прийшли з ЖЕКу, винесли все в коридор, стіни обдерли, лінолеум згорнули, а бабці – куди хочеш. Спить вона в коридорі день, другий, а це ж ні їсти приготувати, ні переодягнутися, ні відпочити нормально. А ремонт, знаєте ж, як у нас, хтосна коли скінчиться. Мучиться стара, стогне. Дивлюся я на це все, і хтось мені ніби каже: «Візьми її до себе, у тебе ж одна кімната вільна». А ж здригнулася: взяти до себе оцю гадюку? А голос той і на другий день мені те саме каже, і на третій. Бачу, бабка прихворіла... І я тоді збирала все своє терпіння, усе своє прощення до купи і запросила стару до хати.

Прожила вона в мене місяць. А ремонт все триває, прийдуть майстри, поколупають та й підуть. Бабця – тиха й смиренна, мов мишка. Я їй нагодою, бо вона ж перед очима, то куди подінешся, попрапа їй спідню білизну, щоб не тхнуло від неї, розказую про Бога, балакаю з нею, бо не будеш же мовчки проходити мимо. Та й їй дітись нікуди, треба розмовляти.

Про що ми тільки не переговорили! Дізналася про її неймовірно важке минуле, скільки пережила вона горя. Ця людина була просто гіркою нещасна й нікому не потрібна на цьому світі. Тоді мені стало зрозуміло, чому в неї стільки зла і до нас, і до всіх людей. Я попросила у неї прощення. Розповіла про нашу віру. Коли ремонт закінчили й вона повернулася додому, то взяла у мене Євангеліє. Сама попросила. Тепер у нашому кутку тихо й затишно. Доця піросла й має свою окрему кімнату. Ми ще не друзі з сусідкою, але бачу, до того йде. Бо Євангеліє вона прочитала дуже швидко, з'явилася в неї чимало різних запитань, на які я із величезним задоволенням відповідаю».

Слава Богу!

Віктор Котовський.

«Найкраща хвала – це шум святих ніг, коли вони йдуть спасати загублених» (Біллі Грем)

Світ лежить у злі, світ розбещений... Гріх веде до смерті кожного, хто потрапив в його пастку. Тому разом допоможімо хоч комусь, а то і сотням, і тисячам з багатьох безнадійних, якщо Бог подасть благодать!

Наповнюймо своє серце великою турботою про розвиток Царства Божого, а для бізнесу, кар'єри тощо залишмо в серці належне місце. Нехай спасіння людей, які гинуть, стане центром наших роздумів, молитов та інвестицій. Думаймо про це і робімо все, що можливо, у селі, місті, країні...

Ч. Сперджен сказав одного разу: «Якщо твоє серце не горить бажанням спасати неспасених, то, можливо, ти сам не спасений».

Серце, що палало бажанням спасати інших, мав апостол Павло: «А гелленам і чужоземцям, розумним і немудрим я боржник. Отже, що до мене, я готовий і вам, хто знаходиться в Римі, звіщати Євангелію. Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божої спасіння

ГОЛОВНЕ, ВАЖЛИВЕ, ТЕРМІНОВЕ

кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленам» (Рим. 1:14-16). Цей текст говорить про зрілий духовний рівень, тому що відчувати відповідальність можуть духовно зрілі, а не діти (1Кор. 3).

Друже, якщо в тебе дохід – тисячі доларів/євро за місяць, то до тебе звернене слово мудрості: Мойсей пішов на службу Богові з куди вищої позиції, і дозволив Богу вжити його у Своїх планах. Він не вибрав «египетські насолоди», тому що є щось більше за це – тісна дружба з Богом крізь усе життя та вічна слава в майбутньому. Він дивився на Невидимого, тому не помилювався у виборі шляху життя.

«Вірою Мойсей, досягнувши віку, відмовився називатися сином дочки фараонової і захотів краще страждати з народом Божим, ніж мати тимчасову гріховну насолоду, і ганьбу Христову вважав більшим для себе багатством, ніж египетські скарби; бо він дивився на нагороду. Вірою залишив він Єгипет, не побоювшись царського гніву, бо він, мовби бачачи Невидимого, був твердий» (Євр. 11:24-27).

Герої віри вміли плакати, переживати скорботу і невпинну муку серця за потреби Царства Божого. Важливо задати собі запитання: чи доріє я до цього рівня? Чи можу переживати породільні муки, молячись та вболіваючи за духовний стан братів/сестер чи народів. «Кажу правду в Христі, не обманюю, як свідчить мені моє сумління через Духа Святого, що маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого! Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом...» (Рим. 9:1-3).

Після примирення з Богом найголовніше – це приділити увагу своєму духовному розвитку. Духовно зрілий християнин – найвищою мірою щаслива людина. Зрілий християнин не «тягне» себе служити Богу та людям, зрілого християнина серце кличе, йому хочеться служити, і від служіння він має велику насолоду та збудову. Ч. Сперджен сказав: «Кожний християнин – це або місіонер, або самозванець».

Друже, а якщо твій дохід – 1500-3000 грн. за місяць, то це дуже дорогі гроші. Занадто багато ти «платиш» за ці суми. За місяць витраченого часу і сил отримувати таку плату – несправедливо. Не витрачай життя безмістовно. Не живи безцінно. Приходь у виноградник Господній. Запрошуємо тебе на ниву Господню, де ти отримаєш за свій час, сили, таланти і любов у стократ тут, на землі, і в небі – славу нагороду. Так говорить Біблія: «І кожен, хто за Імення Моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, той багатократно одержить і успадкує вічне життя. І багато-хто з перших останніми стануть, а останні першими» (Мт. 19:29-30). Ти і твої ресурси потрібні Ісусу Христу! Він їх використовує, як п'ять хлібів і дві риби.

Перед служінням благовісту рекомендуємо пройти невелику підготовку. Є багато прекрасних біблійних шкіл. Одна з них – та, де я служу директором, – Місіонерська школа «Ковчег спасіння» у Києві.

Наступний курс навчання розпочнеться 28 серпня і триватиме до 25 грудня 2016 року.

Після навчання ми забезпечимо вас

місцем праці, проживанням та матеріальною допомогою на особисті витрати. У школі ви суттєво зростете у пізнанні Бога та будете мати чудову можливість зблизитися з Ним. Наша школа має дві глобальні цілі: перша – передати поглиблене вірне вчення Христове; друга – допомогти із зміною характеру та пізнанням Бога через душепопільну роботу та ревне молитовне життя з постами та нічними молитвами.

Не забувайте, що хвороба «потім» дуже небезпечна. «Коли-небудь пізніше – це вкрай небезпечна хвороба, здатна рано чи пізно поховати всі ваші мрії разом із вами», – сказав Бодо Шефер. Сьогодні останній час останнього часу. Що встигнемо – то встигнемо. Поспішаймо!

Дорогі батьки! Посвятіть своїх дітей Господу, як Анна посвятила Самуїла: «Я віддаю його Господу на всі дні життя його, служити Господу. І поклонилася там Господу» (1 Сам. 1:28) Благовістуйте їх на навчання в місіонерській школі, бо це для них прекрасна можливість розпочати глибоке, посвячене служіння Господу Ісусу Христу.

Це найкращий шлях для ваших дітей в дні їхньої юності. Благовістуйте їх на цю дорогу, і радість наповнить ваше життя, бо «буде вельми радіти батько праведного, і родитель премудрого втішиться ним» (Пр. 23:24).

Дуже прикро, коли батьки не дбають про духовний рівень своїх дітей. Не ставте на перше місце матеріальні дочасні цінності, це хибний шлях розвитку дитини. Допомагайте дітям шукати перш за все Царство Боже, а решта

дасться. Нехай вони знайдуть головне, а тоді вже другорядне та все інше. Пильнуймо про свої пріоритети, тому що від цього залежить наша доля.

Шановні священнослужителі! Проповідуйте про місію та благовіст у церквах, де ви служите, навчаючи та мотивуючи молодь посвятити себе служінню благовісту. «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

Успіх церкви вимірюється не кількістю стільців, а кількістю місіонерів, сказав хтось. На місцях є церкви, які відправили сотні місіонерів, а є й такі, що не відправили жодного. Причина – у баченні пастора!

Перші євангельські церкви в Україні дуже ревно ставилися до служіння благовісту та місіонерства. Як відомо з архівних даних, бюджет перших церков в Україні був місіонерським, 70% коштів виділялося на місію та благовіст, а 30% – на все інше. І недарма хтось сказав, що кількість хрещених Духом Святим – це кількість місіонерів.

Є локальне місіонерство, коли ти – свідок Христа в «Єрусалимі та Юдеї...» (Дії 1:8), а є місіонерство міжнародного рівня – у «Самарії та до краю землі» (Дії 1:8). Християни повинні бути благовісниками/місіонерами скрізь і завжди. Насамперед бути світлом та сіллю у своїй місцевості і в міру можливості досягати Євангелієм недосягнені народи.

Ростислав Шкіндер.

arkschool.org

arkschoolinua@gmail.com

+38 (068) 097 5331; +38 (093) 187 2309.

Київ, вул. Брусливська, 28/33, 03164.

НАЙБІЛЬШ УСПІШНИЙ ПРОПОВІДНИК АМЕРИКИ

Легенда християнського світу Біллі Сандей був першим євангелістом в історії Америки, який зміг донести новину про Ісуса мільйонам людей.

Багатотисячні намети і дерев'яні складські приміщення були переповнені в кожному місті, куди приїжджав Біллі. Цікаво, що його аудиторією здебільшого були вищі прошарки населення: голівудські зірки, бізнесмени (великим його прихильником був Рокфеллер), спортсмени і навіть президенти. Теодор Рузвельт, Вудро Вільсон і Герберт Гувер були друзями Біллі.

Свого часу він склав конкуренцію таким розвагам, як цирк, кіно і театр. Коли Біллі приїжджав в будь-яке місто з проповіддю, усі розважальні заклади зачинялися.

За даними досліджень Wheaton College, близько 100 мільйонів людей особисто почули проповідь на крусеїдах Біллі і понад мільйон людей прийняли Ісуса Христа у своє серце. І це в той час, коли не було ні Інтернету, ні радіо, ні телебачення, ні мікрофонів, ні тим більше Фейсбука. Лише через 50 років успіх Біллі зміг повторити його тезка — Біллі Грем.

Біллі Сандей народився в дуже бідній сім'ї. Коли хлопчиків минуло всього п'ять тижнів, його батько помер. Мати не змогла дати собі ради зі всіма дітьми, тому врешті-решт вирішила двох віддати в школу-інтернат. Так 13-літній Сандей зі своїм братом опинився в жорстоких умовах незнаного домі світу. За словами Біллі, він зміг вижити в тій обстановці лише заради любові до спорту. Увесь свій вільний час Біллі грав у бейсбол. Талант хлопчика помітив тренер бейсбольного клубу Chicago White Stockings і взяв його до себе в команду.

З самого початку Біллі добре зарекомендував себе, встановивши кілька національних рекордів. Після кількох років тренувань хлопець почав пробігати базу всього за 14 секунд! (тим, хто розбирається в бейсболі, це багато про що говорить).

Незабаром він почав отримувати пропозиції від

найпрестижніших бейсбольних клубів Америки. Уже в 20-літньому віці Біллі став багатим, знаменитим і популярним. І в його життя прийшли алкоголь, погані компанії і розпуста.

1887 року одного недільного ранку Біллі разом з гравцями своєї команди після чергової випивки вештався вулицями Чикаго. П'яна компанія зупинилася на одному з перехрестів, бо їх увагу привернув вуличний проповідник. Коли він закінчив проповідувати, вийшла невелика група і проспівала гімн, який вразив Біллі Сандея до глибини душі. Він згадав, що коли ще був маленьким, його мама наспівувала цю пісню. І він вирішив віддати своє життя Богові.

Результат його покаяння був радикальним. Не тільки його команда, а й фани помітили істотну різницю і зміни. Після покаяння Біллі миттєво перестав ліхословити, пити і грати в карти.

Відвідуючи служіння, Біллі відчув, що Бог кличе його проповідувати. Спочатку він боровся з цією думкою, але одного разу вирішив усе залишити і повністю присвятити себе Євангелію. Будучи знаменитим спортсменом, Біллі одержував 400 доларів на місяць — тоді це була середня річна зарплата простих людей. Дізнавшись про те, що Біллі збирається піти зі спорту, знаменита команда Pittsburgh Pirates запропонувала йому казкові 2000 доларів на місяць. Але Біллі відмовився... Фанати з усієї Америки були шоковані, коли дізналися, що молодий Біллі (йому

було 29 років) вирішив покинути спорт і присвятити своє життя «незрозуміло чому».

Залишивши спорт, Біллі почав допомагати мандрівному проповіднику в його євангелізаційних кампаніях. Але незабаром євангеліст припинив поїздки, і Біллі, залишившись ні з чим, вирішив почати своє служіння. Він розвісив оголошення про те, що колишній спортсмен розповідає про Бога. На перше служіння зібралось кілька сотень людей, але в кінці проповіді, на його великий подив, 100 чоловік вийшли на покаяння. Біллі зійшов з платформи і всім особисто потиснув руку. Ця традиція рукоштовнування залишилася з ним до кінця життя, навіть коли на покаяння виходили тисячі.

Почувши про спортсмена-проповідника, місцеві церкви наввипередки почали запрошувати Біллі провести євангелізацію. Але згодом жодна церковна споруда не могла вмістити всіх бажаних... І Біллі купив намет, в якому вдень проповідував, а вночі спав. Але одного разу буря в Колорадо знесла намет, і Біллі осягла ідея про те, щоб будувати дерев'яні скінії, схожі на барак. Ця ідея виявилася дуже успішною.

Усі чоловіки поселення об'єднувалися на кілька тижнів для зведення споруди, і тепер служіння можна було проводити кілька тижнів, а то й місяців у будь-яку пору року. Дуже часто Біллі приїжджав на кілька тижнів раніше в місто і особисто брав участь в будівництві.

В 1917 році в Нью-Йорку була побудована скінія для євангелізації на 18 тисяч осіб. На цьому крусеїді 98 тисяч чоловік вийшли на покаяння.

Дружина Біллі Гелен відіграла важливу роль на початку його служіння. Біллі став національним героєм. Дружина підтягувала його англійську мову, виправляла і редагувала його фрази і взагалі вчила правильно говорити.

Усі служіння Біллі Сандея були дуже емоційними. Спочатку хор співав загальні гімни. Цікаво, що Біллі завжди очікував правильного часу, щоб вийти для проповіді. Він чекав помазання. Коли він виходив, зала заряджалася позитивною енергією. Біллі бігав з кінця в кінець платформи, кричав, посилено жестикулюючи, махав над головою стільцями та іншими предметами, вилазив на кафедру, а іноді навіть кидав стільцями до підлоги, щоб показати якийсь приклад. Через емоційність стиль Біллі називали bombastic.

Звичайно, багато християнських лідерів того часу критикували Біллі за його жаргон і дикий стиль, але Біллі, здавалося, не звертав на це ніякої уваги і, як він любив повторювати, продовжував викрадати людей у диявола.

Дуже багато його проповідей і цитат стали легендами, і найзнаменитіша з них — «Ходіння до церкви не робить тебе християнином, як сидіння в гаражі не робить тебе автомобілем».

Щоразу після проповіді Біллі закликав людей бути сміливими і вийти наперед для покаяння. Він завжди сховався з платформи, щоб особисто подати руку всім, хто виходив (ходили чути, що деякі люди виходили двічі, щоб потиснути руку знаменитому Біллі).

Одним із головних послань Біллі Сандея було послання проти алкоголю. Він ненавидів алкоголь і його наслідки. Алкоголь, азартні ігри, карти і навіть відвідини кінотеатру опинилися під шквалом критики Біллі.

Кажуть, що саме Біллі Сандей вплинув на те, що в 1919 році американський конгрес прийняв так звану 18-ту поправку до Конституції — сухий закон.

Хоча після Першої світової війни популярність Біллі почала падати, він продовжував проповідувати до кінця свого життя.

У жовтні 1935 року 73-річний Біллі вийшов за кафедру і прочитав свою останню проповідь. 44 чоловік вийшли наперед, потиснули йому руку і примірилися з Богом. Через два тижні Біллі пішов до Ісуса, про якого все життя так енергійно проповідував і заради Котрого пожертвував своєю спортивною кар'єрою...

Р. С.